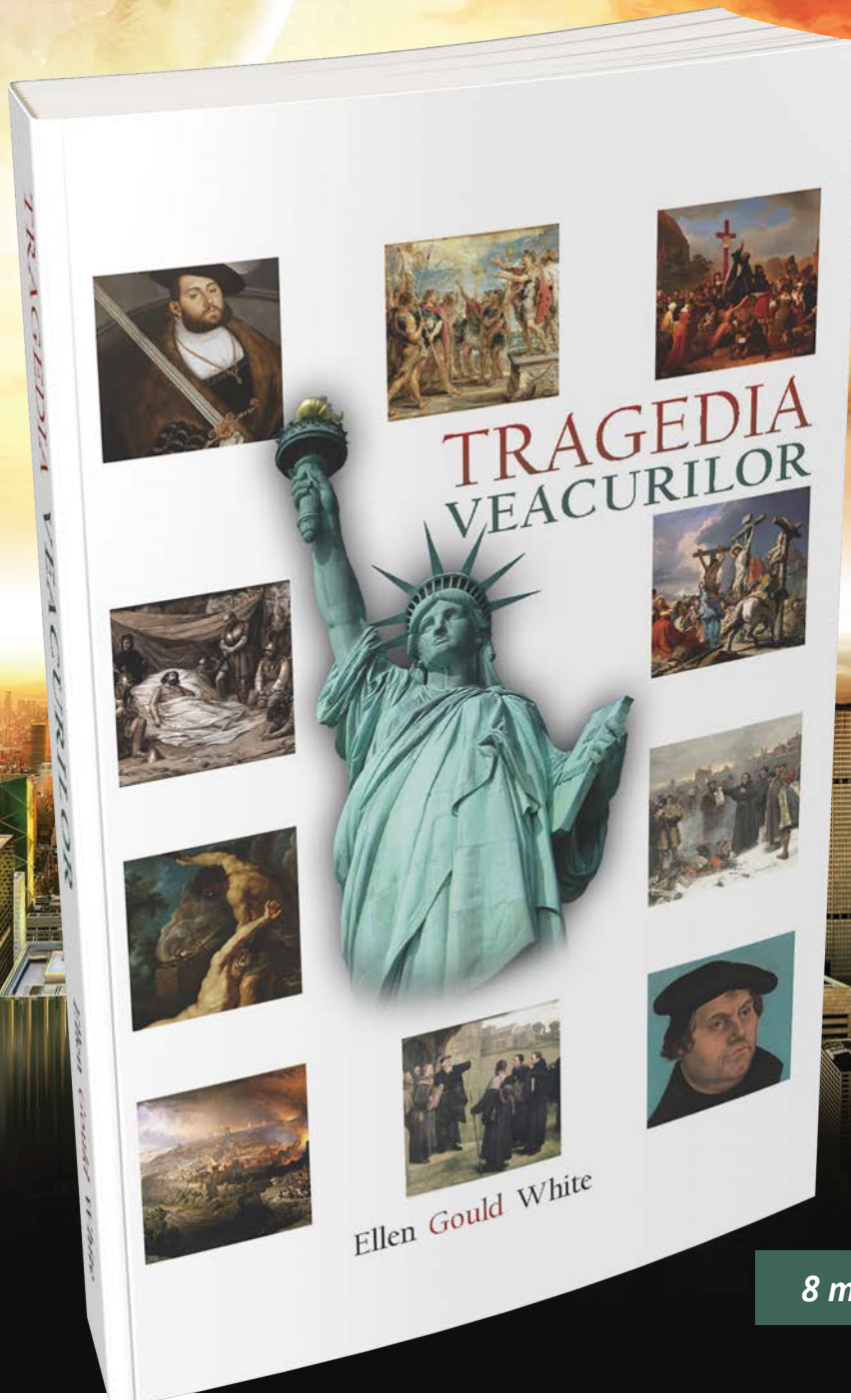

CURIERUL ADVENTIST

AUGUST 2024: FESTIVITATEA DE ABSOLVIRE LA UNIVERSITATEA ADVENTUS + RUGĂCIUNEA PENTRU BOLNAVI + CU DUMNEZEU ÎN FIECARE ZI + PAVEL ÎN ATENA, ORAȘUL CONSTRUIT PE ȘAPTE COLINE + ÎN ZONA PARABOLELOR + MESAGERI SURPRIZĂ + BISERICA: ORGANIZARE ȘI MISIUNE

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INȘPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

8 milioane de copii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

Adânc în inima Transilvaniei, tragedii și traume îi duc înaintea pe Hans și pe Susi în căutarea lor după adevăr. Există Dumnezeu? Pot ei să aibă încredere în El? Îi iubește El cu adevărat? Și ce așteaptă El de la ei? Alăturați-vă lui Hans și lui Susi în captivanta lor aventură, pe măsură ce se apropie tot mai mult de adevăr și unul de altul.

Scrisă de nepoata lui Hans și a lui Susi, această carte este o relatare autentică, verificată, a evenimentelor dramatice prin care au trecut în efortul lor de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Este o istorie în care se împletesc conflicte politice și etnice, persecuție, violență și moarte – dar și credințioșie, curaj, devotament, iubire și minuni. Pe fundalul unor scene foarte vii din satele transilvănene din secolul al XX-lea, urmăm modul în care cele două Războaie Mondiale și impunerea comunismului au afectat viața unor familii pașnice de credințioși – și mărturia iubitoare a celor care au ales să Îi rămână loiali lui Hristos, oricare ar fi urmările. Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Nici moartea, nici viața ...

MESAJUL PREȘEDINTELUI

„Vouă, tuturor, care sunteți preaiubiți ai lui Dumnezeu în [România], chemați să fiți sfinți: har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos!” (adaptare după Romani 1:7).

Conducătorii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, frații voștri, membrii Comitetului Executiv al Uniunii de Conferințe, vă trimit salutări de la ultima lor întrunire din 14 și 15 iulie 2024 la Stupini, Brașov. Săptămâna aceasta, în zilele de duminică și luni, s-au luat mai multe decizii-cadru, iar pe cele mai importante vi le împărtășesc în acest articol.

Rostul convocării celor 39 de invitați și membri participanți la Centrul Adventist de Misiune și Educație din Stupini a fost să trasăm principalele linii strategice pentru următorii cinci ani. Pentru aceasta, am ascultat intențiile exprimate de toți directorii departamentelor și instituțiilor noastre, o procedură care a durat aproximativ șase ore.

Dr. Ana-Maria Zanfîr a anunțat că evenimentele „Din grijă pentru tine” vor fi sprijinite de către Departamentul de Sănătate doar dacă sunt parte a unor programe asociate în domeniul religios, social sau educațional și, de asemenea, dacă organizatorii locali vor continua programul medical de prevenție în lunile următoare. Vor apărea și proiecte noi de educație sanitară, cum ar fi, de exemplu, perioade în care ni se va propune să trăim fără zahăr, pentru că, după cum declara un reprezentant al laicilor, viața e mai dulce fără zahăr.

Din partea Departamentului de Educație, pastorul Valentin Filimon și-a prezentat viziunea de a integra valorile Bibliei în mediul școlar și de a susține misiunea noastră printr-o creștere calitativă și cantitativă a învățământului adventist. Între exemplele date, a menționat un regulament unitar de ordine interioară pentru toate școlile noastre și orientarea creaționistă la nivelul predării.

ADRA va căuta asiduu surse de finanțare pentru țara noastră și pentru alte țări nedezvoltate sau în curs de dezvoltare. Biroul ADRA România își propune să obțină certificarea de partener ECHO, adică o licență care îi permite accesul la fonduri masive pentru ajutor umanitar și protecție civilă, dar și pentru misiune externă.

Pastorul Gelu Poenariu a cerut mai întâi sugestii pentru a construi strategia departamentală și a pus același accent pe Biblie în formarea tinerilor, pe misiunea la care copiii vor lua parte și pe dezvoltarea liderilor. Un administrator a cerut o actualizare a specializărilor oferite la programele de Licurici, Exploratori și Companioni. S-a reafirmat cerința ca tinerii să fie reprezentați în comitet ca slujbași ai bisericii locale sau să fie prezenți în calitate de invitați la anumite ședințe.

Și directorul Centrului Media Adventist a prezentat direcțiile generale, între care menționez din nou, ca țintă principală, transmiterea mesajului Bibliei pe posturile noastre în forme cât mai clare și mai pline de impact, o creștere a apropierii față de public și o prezență mai mare în

CUPRINS

3 Editorial
Aurel Neațu
Mesajul președintelui

5 Eveniment
Emanuel Sălăgean
Festivitatea de absolvire
la Universitatea Adventus –
Promoția 2024

8 Spiritual
Frank Hasel
Rugăciunea pentru bolnavi
Nu numai pentru sănătatea
fizică

10 Spiritual
Sam Neves
Opt milioane de copaci
Mai merită proiectul
„Tragedia veacurilor”?

13 Misiune
Laura Vațe
Cu Dumnezeu în fiecare zi

15 Spiritual
Daniel Nițulescu
Pavel în Atena, orașul
construit pe șapte coline

19 Meditație
Ștefan Radu
În zona parabolilor

20 Reflecții
Mugurel Asaftei
Mesageri surpriză

23 Teologie
Florin Lăiu
Biserica: organizare
și misiune (I)

31 Pagina copiilor
Alina Chirileanu
Careu de cuvinte

teritoriu prin adaptarea politicii de redactare a materialelor din teren și prin evoluție tehnologică.

Pastorul Marius Andrei, prin Departamentul Asociația Pastorală, intenționează să organizeze întâlniri anuale de instruire pentru prezbiteri, așa cum sunt acum și pentru frații pastori. Și Universitatea Adventus plănuiește să ofere un modul educațional pentru prezbiterii interesați. Departamentul Familie a arătat limitările abordării psihologice atunci când consiliază divorțurile în familia creștină și contradicția cu valorile Bibliei.

De la Departamentul de Publicații avem vestea cea bună că un echipament digital de tipar se instalează chiar în aceste zile. Care e însemnătatea acestui fapt? Este pentru prima dată când Editura Viață și Sănătate optimizează costurile pentru tiraje mici. Acesta va permite în curând valorificarea a jumătate din stocurile existente de carte, în cuantum de circa 2 milioane de euro. Pastorul Lorand Balla plănuiește crearea unui brand național al lucrării de evanghelizare prin literatură.

Ce hotărâri a votat comitetul executiv? Vă prezint cinci decizii sau numiri care influențează pozitiv viața Bisericii.

În prezența secretarului executiv al Diviziei EUD, pastorul Barna Magyarosi, am luat o decizie istorică: să egalizăm durata mandatelor de slujire în conferințe și la Uniune. În prezent, termenul de slujire în comitetele conferințelor este de 4 ani, iar la Uniune de 5 ani. În anul 2029 vom avea alegeri atât la Uniune, cât și la conferințe, iar de atunci înainte toate structurile adventiste de conducere din România de la nivel regional și național vor avea mandate de câte 5 ani.

Din ianuarie 2025, o parte din zecimea alocată Universității Adventus va fi redirecționată către departamentele de educație din conferințe. O cotă de 0,9% din toate zecimile nu va mai susține domeniul de licență în teologie de la Cernica, adică programele de studii de teologie pastorală, asistență socială și pedagogia învățământului primar și preșcolar. În schimb, această cotă, estimată la 250.000 euro anual, va rămâne în cele șase regiuni administrativ-teritoriale pentru grădinițe, școli și licee. Rectorul universității, pastorul Laurențiu Moț, a afirmat că, după 10 ani, învățământul universitar adventist are nevoie majoră de o nouă licență de studii în campusul existent sau în altă parte.

Pastorul Gabriel Brașov este directorul Departamentului Muzică al Uniunii de Conferințe. El este dublu licențiat în teologie pastorală și în pedagogie muzicală și vine din districtul Chiojdu, județul Buzău. Pentru prima dată Uniunea Adventistă are un director muzical cu normă întreagă. În activitate, va colabora cu o echipă de specialiști în muzică și cu ceilalți coordonatori ai

departamentului din conferințe. Hotărârea Comitetului Executiv creează posibilitatea ca pastorul Gabriel Brașov să viziteze bisericile adventiste pentru discuții și ateliere de instruire, împreună cu soția lui, Larisa, profesoară de canto clasic. Noi ne rugăm ca prin această numire să reușim o îmbunătățire a formei de închinare la serviciile divine.

Sora Corina-Loredana Diaconu a fost votată pentru funcția de directoare a Școlii Postliceale Sanitare „Dr. Luca” din Cernica, începând din toamna acestui an. În prezent, îndeplinește aceeași funcție la școala cu același nume din Brăila.

„Totul pentru Evanghelie” – acesta este mottoul nostru de lucru, extras din Biblie, dintr-o declarație a apostolului Pavel (1 Corinteni 9:23). Pilonii strategiei noastre sunt spiritualitatea, sănătatea, educația, slujirea copiilor și a tinerilor și familia de calitate. Vom începe anii misionari cu reconsacrare, urmând apoi anul vindecării, anul învățării, anul formării și anul împlinirii. Cum vom implementa strategia? Pe scurt, cu rugăciune, prin asumarea unor obiective anuale îndrăznețe, dar și realizabile. Vom scrie scopuri măsurabile, le vom face publice în toamnă și le vom urmări prin colaborarea cât mai multor departamente.

Desigur că viitorul este imprevizibil, însă, așa cum prezenta fratele Barna Magyarosi la momentul de consacrare, sfatul biblic este să avem curaj și credință asemenea lui Iosua și Caleb. Personal, cred că podul se va construi în timp ce mergem pe el, dacă ne dăm mâinile în lucrare. „Lucrarea lui Dumnezeu de pe acest pământ nu poate fi încheiată până când aceia care alcătuiesc biserica noastră nu se implică în lucru și nu-și unesc eforturile cu cele ale pastorilor și ale slujbașilor bisericii” (Ellen G. White, *Mărturie pentru biserică, Viață și Sănătate*, București, 2010, p. 90).

Avem o vie dorință să vestim Evanghelia în toată România, vrem să ne perfecționăm și să facem totul pentru slava lui Dumnezeu, într-o manieră aproape desăvârșită, atât cât pot face mințile și mâinile omenești. Dorim să avem o imagine cât mai clară a viitorului rânduit de Dumnezeu. Vă rog să luați parte cu noi la binecuvântările misiunii lui Dumnezeu!

„În rest, fraților, bucurați-vă! Fiți desăvârșiți! Încurajați-vă unul pe altul! Fiți de acord unul cu altul! Trăiți în pace, și Dumnezeu dragostei și al păcii va fi cu voi. [...] Toți sfinții vă salută. Harul Domnului Isus Hristos, dragostea lui Dumnezeu și părtașia Duhului Sfânt să fie cu voi cu toți! (Amin.)” (2 Corinteni 13:11-13, NTR). ■

FESTIVITATEA DE ABSOLVIRE LA UNIVERSITATEA ADVENTUS – PROMOȚIA 2024

Universitatea Adventus din Cernica i-a sărbătorit pe studenții promoției 2024 în cadrul Festivității de absolvire organizate în data de 16 iunie. Această generație și-a ales ca motto mesajul textului biblic din Ioan 16:33 „**Îndrăzniți, Eu am biruit!**”. La eveniment au participat profesori, studenții absolvenți și colegii lor, părinți, prieteni și mai mulți invitați. Dintre aceștia îi amintim pe pastorii Aurel Neațu, președinte, și Valentin Filimon, director al Departamentului de Educație în cadrul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. La această festivitate de absolvire au fost prezenți și tinerii care și-au finalizat studiile la Școala postliceală sanitară „Dr. Luca” din Cernica.

Cum se întâmplă de obicei, programul festiv a început cu intrarea absolvenților, după care a urmat un mesaj de bun-venit adresat participanților din partea capelanului Universității Adventus, pastorul George Șchiopu, iar apoi toți participanții s-au unit într-un moment solemn de închinare publică prin rugăciune. După o piesă interpretată de un grup coral, pastorul Aurel Neațu a prezentat un mesaj devoțional și motivațional pentru cei prezenți, dar s-a adresat în mod special absolvenților.

Programul a continuat cu cel mai așteptat moment, prezentarea absolvenților. Mai întâi au fost invitați în față de către doamnele profesoare Liliانا Ghegoiu și Ramona Costea absolvenții Școlii postliceale sanitare „Dr. Luca” din Cernica. Au urmat studenții programului de studii Asistență socială, nominalizați de către îndrumătorul de an conf. univ. dr. Roxana Paraschiv, decan, după care a fost rândul doamnei lect. univ. dr. Ramona Kiru să citească pentru ultima dată catalogul studenților de la programul de studii Pedagogia învățământului primar și preșcolar. Prezentarea absolvenților s-a încheiat cu studenții de la programul de studii Teologie adventistă pastorală, care au primit diplomele onorifice de la pastorul Emanuel Sălăgean, și cu studenții primei promoții a programului de master în teologie, prezențați de

către prof. univ. dr. Laurențiu Moț, rectorul Universității Adventus. La finalul prezentării absolvenților de la fiecare program de studii, au avut un mesaj de mulțumire studenții cu cea mai mare medie a anilor de studii: Nina Roșculeț – Școala postliceală sanitară „Dr. Luca” din Cernica, Adelina Ionescu – Asistență socială, Estera Cătinean și Emina Kora Pohrib – Pedagogia învățământului primar și preșcolar, Dorel Lupulese – Teologie adventistă pastorală și Daniel Foldvari – Master în teologie.

Acest moment emoționant a fost urmat de o piesă muzicală interpretată de corul Universității, după care studenții care și-au finalizat studiile au fost declarați absolvenți. Apoi, pastorul Valentin Filimon a prezentat un mesaj de trimitere și s-a rugat pentru absolvenții promoției 2024. A urmat corul absolvenților, care a interpretat imnul Promoției 2024, după care a fost „un timp al mulțumirilor” pentru părinți, membri ai familiei și prieteni, profesori și angajați ai Universității Adventus.

Programul festiv desfășurat în capela universității s-a încheiat cu ieșirea absolvenților și timpul pentru fotografiile de grup și cu cei dragi care au fost alături de studenții absolvenți la acest moment important din viața lor. De asemenea, timpul acesta a fost folosit din plin pentru

**CERTITUDINEA
BIRUINTEI
EMANUEL
SĂLĂGEAN**

**DE ACEEA NE RUGĂM
CA DUMNEZEU SĂ
FIE MAI DEPARTE
ALĂTURI DE EI ȘI DE
TOȚI ABSOLVENȚII
NOȘTRI ÎN DRUMUL
PE CARE PORNESC
ASTĂZI ÎN LUCRAREA
DE SLUIJIRE.**

împărtășirea impresiilor despre eveniment și anii de studii. Reacțiile și mesajele împărtășite după această ocazie festivă confirmă că cei prezenți la acest eveniment au trăit o experiență deosebită, atât studenții și profesorii, cât și participanții, iar cei care au petrecut trei, patru, cinci sau chiar mai mulți ani în campusul adventist din Cernica au multe motive de satisfacție și recunoștință.

„A fost un timp deosebit să-i vedem pe studenții care au absolvit astăzi după trei, patru sau cinci ani de studii, în funcție de programul pe care l-au finalizat, și a fost un moment special văzând emoțiile și satisfacția că au început ceva ce se încheie. De asemenea, suntem și nostalgici pentru că o parte dintre cei cu care ne obișnuiserăm pleacă, dar suntem încrezători că locurile lor vor fi ocupate de alți studenți noi pe care îi așteptăm cu drag la sesiunile de admitere care sunt programate anul acesta în lunile iulie și septembrie. Avem multe cuvinte de apreciere pentru absolvenți și doar gânduri de mulțumire și recunoștință pentru părinți și sponsorii care i-au susținut și continuă să fie alături de studenți. Știm că nu se poate fără implicarea lor și de aceea ne rugăm ca Dumnezeu să fie mai departe alături de ei și de absolvenții noștri în drumul pe care pornesc acum în lucrarea de slujire.”

Prof. univ. dr. Laurențiu Moț,
rectorul Universității Adventus

„Anii de studii la Universitatea Adventus mi-au adus momente frumoase și situații stresante, mă refer la sesiunile de examene, dar toate acestea au fost constructive și m-au ajutat să cresc. Îmi vine să spun că această ocazie de absolvire este cea mai frumoasă experiență trăită aici, dar nu pot să nu amintesc de atât de multe momente când am cântat la cor în Sabat sau la concerte și am trăit experiențe deosebite împreună cu ai mei colegi, slăvindu-L pe Dum-

nezeu. Timpul trece repede aici, dar cu folos și ești foarte mult binecuvântat de Dumnezeu. Le doresc și altor tineri să trăiască în acest campus o experiență educațională cel puțin la fel de frumoasă ca cea de care eu am avut parte.”

Daria Ilie, absolventă la programul de studii Pedagogia învățământului primar și preșcolar

„Pentru mine, timpul petrecut la în campusul adventist din Cernica a fost marcat de multe realizări și provocări, dar a fost o experiență care m-a apropiat de Dumnezeu, m-a ajutat să învăț multe lucruri noi și mi-a arătat în mod practic cum pot să slujesc și să fiu activ în locul în care El mă trimite să lucrez. Nu pot să uit cel mai frumos moment pe care l-am trăit în timpul studenției când am mers împreună cu o grupă de colegi și profesori în Peru pentru un program evanghelic în care i-am ajutat pe oameni și le-am prezentat Cuvântul lui Dumnezeu în limba spaniolă. Este adevărat că a fost și o provocare, dar a fost o nouă oportunitate să fiu mai aproape de Dumnezeu. Acum, la finalul celor patru ani, pot să spun că am trăit o experiență excelentă și recomand această școală pentru că este un loc în care poți să crești și să-L cunoști mai bine pe Dumnezeu.”

Paul Berger, absolvent Facultatea de Teologie Adventistă Pastorală

„Viața mea nu a fost mereu ușoară pentru că în copilărie am avut o problemă foarte gravă de sănătate, însă Dumnezeu m-a ajutat să trec peste această dificultate, iar apoi am reușit să înfrunt și alte situații grele. El mi-a dat putere să pot termina toate etapele educaționale, iar la absolvirea liceului am fost șef de promoție. După un scurt ocol de un an pe la un alt program de licență în cadrul Universității din București, am ajuns la Universitatea

Adventus. Îmi este foarte greu să rezum trei ani în câteva cuvinte, dar pot să spun că, deși la început am avut anumite temeri, acum la sfârșit pot să afirm că aici am reușit să leg prietenii trainice cu persoane de calitate, m-am dezvoltat educațional, dar cel mai important, am crescut spiritual pentru că L-am întâlnit altfel pe Dumnezeu. Ca-pelele, altarele, evenimentele și ocaziile de închinare din Sabat, toate au avut impact asupra caracterului meu, iar acum, când mă privesc în oglindă, pot să spun că Dumnezeu chiar mi-a influențat viața. De aceea, în concluzie nu pot decât să-I mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a condus pașii în această universitate și știu că ea va rămâne în sufletul meu mereu.”

Denis Urucu, absolvent
Facultatea de Asistență Socială

Festivitatea de absolvire este ultimul eveniment public care încheie anul academic, deși activitatea și provocările continuă, atât pentru studenți și profesori, cât și pentru angajații din campus. Peste puțin timp a avut loc sesiunea examenelor de licență care s-a încheiat cu rezultate deosebite și în perioada 12–22 iulie a fost programată sesiunea de admitere din vară, iar între 2 și 9 septembrie va

fi sesiunea de admitere din toamnă. Cei care doresc să aleagă unul sau mai multe dintre programele de studii de licență sau de master de la Universitatea Adventus sunt invitați să viziteze site-ul www.uadventus.ro sau să telefoneze la numerele 021 369 53 50 și 0744 68 51 23. De asemenea, mai multe informații despre sesiunea de admitere la Școala Postliceală Sanitară „Dr. Luca” din Cernica se pot afla la numărul de telefon 0744 157 723. ■

Programele din Sabatul absolvenților și Festivitatea de absolvire a promoției 2024 pot fi vizionate la link-urile de mai jos.

Sabatul absolvenților dimineață – 15 iunie 2024

Programele de studii Asistență socială și Pedagogia învățământului primar și preșcolar
<https://advent.ist/2b>

Sabatul absolvenților după-amiază – 15 iunie 2024

Școala postliceală sanitară „Dr Luca” din Cernica și programul de studii Teologie adventistă pastorală și programul de Master în teologie.

<https://advent.ist/2c>

Festivitatea de absolvire a promoției 2024 – 16 iunie 2024

<https://advent.ist/2a>

Emanuel Sălăgean, pastor, șef birou comunicare
și relații publice, Universitatea Adventus

RUGĂCIUNEA PENTRU BOLNAVI

NU NUMAI PENTRU SĂNĂTATEA FIZICĂ

AM AVUT ÎNCREDERE DEPLINĂ ÎN DUMNEZEU, ȘTIIND CĂ EL ESTE ACELA CARE POATE VINDECA. ȘTIAM CĂ DUMNEZEU NE AUDE RUGĂCIUNILE, CĂ ÎI PASĂ DE NOI ȘI CĂ NE IUBEȘTE.

Se întâmpla la scurtă vreme după ce m-am mutat într-un district nou. Unul dintre membrii bisericii mele a sunat și a cerut un serviciu de ungere. Klaus¹ era un membru activ al bisericii. Avea două fiice adolescente și era bolnav. Cancerul se răspândise deja în diferite părți ale corpului, iar oasele sale erau literalmente pline de găuri, după cum se putea vedea în radiografiile și scanările CT. Medicii de la spitalul universitar dintr-un oraș din apropiere îl programaseră la un control important pentru a vedea cum evoluează cancerul, astfel încât să poată stabili pașii următori. Situația lui era gravă. Din punct de vedere medical, nu mai era nicio speranță că mai avea mult de trăit. Klaus era conștient de caracterul urgent al situației sale și dorea o rugăciune specială pentru cei bolnavi, așa cum este descrisă în Iacov 5:13-16.

O experiență a umilinței

L-am informat pe prezbiterul bisericii și, împreună cu primul diacon și câțiva membri credincioși din biserica noastră, ne-am îndreptat spre casa lui Klaus pentru a efectua serviciul de ungere. A fost o întâlnire umilă. Nimic spectaculos. Cu credință sinceră, am predat din nou viața lui Klaus în mâinile lui Dumnezeu, având încredere că El îl cunoaște cel mai bine, că El poate vindeca, că Klaus avea să fie în siguranță cu Dumnezeu indiferent de rezultat. Câteva zile mai târziu, când Klaus a mers la spital la următorul control, cancerul dispăruse. Găurile din oasele lui dispăruseră. Era vindecat. Cadrelor medicale de la spitalul public, care nu erau creștini, nu le venea să-și creadă ochilor. După părerea lor, aceasta nu putea fi decât o minune. Această experiență

m-a învățat că Dumnezeu este încă viu, că miracolele se întâmplă chiar și în vremurile noastre și că un act umil de credință Îi poate da lui Dumnezeu ocazia de a face lucruri remarcabile pentru noi.

Au trecut câțiva ani de atunci. De data aceasta, o femeie credincioasă, trecută de patruzeci de ani, mamă a trei adolescenți, a fost diagnosticată cu cancer. Și ea era foarte activă în biserică și un exemplu în ceea ce privește încrederea în Dumnezeu. Și ea se lupta cu un cancer agresiv care îi amenința viața. Era soția mea. La începutul bolii ei, a solicitat un serviciu de ungere. L-am rugat pe pastorul bisericii noastre să officieze acest serviciu și, împreună cu prezbiterii bisericii și câțiva prieteni credincioși, ne-am întâlnit în sufrageria noastră pentru a ne ruga și a o unge. Credința noastră a fost sinceră. Spre sfârșitul suferinței ei, când, omeneste vorbind, lucrurile nu mai păreau foarte promițătoare, ea a cerut o a doua ungere. Din nou ne-am adunat în credință sinceră. A fost o întâlnire emoționantă în care i-am predat din nou viața lui Dumnezeu. Ne-am rugat stăruitor. Am avut încredere deplină în Dumnezeu, știind că El poate vindeca. Ea și-a încredințat viața în mâinile lui Dumnezeu. Știam că Dumnezeu ne aude rugăciunile; știam că Îi pasă de noi și că ne iubește și că ea era în siguranță în mâinile Lui. Câteva săptămâni mai târziu, soția mea a murit!²

După serviciile de ungere am văzut oameni vindecați în mod miraculos și am văzut oameni cu o mare credință care au murit. Este evident că slujba de ungere nu este soluția magică ce aduce întotdeauna vindecarea fizică. Pare că adesea percepem această ceremonie prin ochii tradiției bisericești. Sacramentul ungerii unei persoane bolnave este unul dintre cele șapte sacramente sfinte ale Bisericii Romano-Catolice, care sunt considerate canale mistice ale harului divin și este de obicei efectuat ca „ultim ritual” atunci când moartea unei persoane este iminentă. Prin urmare, în tradiția catolică, ungera bolnavilor se mai numește și „extrema uncțiune”. Cu toate acestea, relatarea biblică din Iacov 5:13-16 prezintă o imagine diferită.

Înapoi la Biblie

Iacov descrie ungera celor bolnavi ca nefiind doar pentru bolnavii aflați în stadiu terminal. Cuvântul grecesc care este folosit în Iacov 5:13 pentru „suferință” este *kakopathe*. Acesta nu descrie doar boala fizică, ci include și experimentarea răului sau a durerii emoționale și este folosit pentru a descrie suferința în necaz și îndurarea greutăților cu răbdare. În alte pasaje din Noul Testament, același cuvânt sau alte cuvinte înrudite descriu suferința mintală și psihologică (2 Timotei 1:8; 2:3,9; 4:5; Iacov 5:13). Acest lucru este confirmat în Iacov 5:14, unde cuvântul grecesc pentru „bolnav” este *asthenei*. Este un termen general care descrie boala, dar și a fi slab

sau a te afla în nevoie. În contextul acestui pasaj, Iacov îi menționează pe Iov (versetul 11) și pe Ilie (versetul 17). Iov era bolnav fizic, iar Ilie a căzut în depresie după faptele mărețe ale lui Dumnezeu de pe muntele Carmel. Rugăciunea pentru cei bolnavi este pentru toți cei care suferă din cauza bolilor și sunt slabi și în nevoie.

Biblia ne spune că rugăciunea care este făcută cu credință (versetul 15) îi va mântui pe cei bolnavi. Termenul grecesc pentru „a mântui” nu este folosit doar pentru vindecarea fizică, ci este același cuvânt care exprimă mântuirea noastră în Hristos. Domnul va ridica acea persoană. Dumnezeu promite să trezească și să ridice persoana în nevoie și să o așeze într-o poziție verticală. Acest lucru poate include vindecarea fizică, dar are și alte conotații, așa cum indică referirea din acest verset la iertarea păcatelor.

Atunci când ne dorim vindecarea de la Dumnezeu, trebuie să învățăm să înțelegem că, deși Dumnezeu dorește cu sinceritate să ne vindece pe toți, avem, de asemenea, responsabilitatea de a trăi în armonie cu principiile Cuvântului lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să ținem cont de faptul că pentru Dumnezeu există ceva chiar mai important în conflictul cosmic dintre bine și rău decât sănătatea și vindecarea noastră fizică: este vorba de sănătatea noastră spirituală și de credincioșia noastră față de El. Noi nu știm dacă binecuvântările pe care le dorim vor fi cele mai bune pentru noi. Dar Dumnezeu știe totul, chiar și lucruri de care noi, ființele umane, cu perspectiva noastră limitată, nu suntem conștiente. Prin urmare, am face bine să nu-I poruncim lui Dumnezeu să facă lucrurile potrivit perspectivei noastre limitate, ci să avem încredere în El și în călăuzirea Sa³. Dumnezeu știe ce este mai bine pentru noi, indiferent dacă ne vindecă fizic sau dacă ne reface spiritual și ne iartă păcatele, astfel încât să avem pace interioară cu El. ■

**ÎNCREDERE
NECLINTITA
FRANK
HASSEL**

**AM FACE BINE SĂ
NU-I PORUNCIM
LUI DUMNEZEU SĂ
FACĂ LUCRURILE
POTRIVIT PER-
SPECTIVEI NOAS-
TRE LIMITATE, CI
SĂ AVEM ÎNCREDE-
RE DEPLINĂ ÎN EL**

¹ I-am schimbat numele pentru a proteja viața privată a familiei sale.

² O scurtă istorisire a experienței pierderii soției mele poate fi găsită în Frank M. Hasel, „Dealing With Suffering and Loss”, *Ministry*, decembrie 2018, pp. 11, 12.

³ O perspectivă pătrunzătoare și echilibrată asupra rugăciunii pentru bolnavi se găsește în Ellen G. White, *Divina vindecare*, pp. 225–233.

Frank M. Hasel este director adjunct al Institutului de Cercetări Biblice al Conferinței Generale din Silver Spring, Maryland, SUA.

OPT MILIOANE DE COPACI

MAI MERITĂ PROIECTUL „TRAGEDIA VEACURILOR”?

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea va încerca să distribuie un miliard de exemplare ale cărții *Tragedia veacurilor*, de Ellen White, în întreaga lume, în mai multe limbi, până la sfârșitul anului 2024. Mulți adventiști sunt încântați și abia așteaptă să cumpere cărțile și să înceapă să le împartă. Cu toate acestea, unii își pun întrebări cu privire la costul și eficiența proiectului. Gândiți-vă la următoarele aspecte.

Proiectul reprezintă un cost financiar care poate depăși un miliard de dolari. Membrii sunt încurajați să distribuie cărțile personal, ceea ce reprezintă o investiție imensă de timp, o resursă valoroasă. În al treilea rând, proiectul va avea un impact asupra planetei, având în vedere faptul că peste opt milioane de copaci vor fi tăiați pentru a crea hârtia pentru cărți. În cele din urmă, unii cred că proiectul *Tragedia veacurilor* ar putea, de asemenea, să păteze reputația numelui de adventist de ziua a șaptea, deoarece atrage critici din partea societății.

Mai merită să ne mobilizăm pentru a distribui un miliard de exemplare din *Tragedia veacurilor* sau costul este prea mare? Ar trebui să evaluăm, de asemenea, dacă aceasta este cea mai bună carte pe care să o împărțim? Există o metodă mai rentabilă de a ajunge la oameni?

Este costul prea mare?

Ultimele câteva capitole din Biblie descriu Noul Ierusalim care coboară din cer ca o mireasă (Apocalipsa 20–22). Cei salvați sunt în cetate, iar, după încoronarea lui Hristos, Satana îi conduce pe toți ceilalți să atace cetatea pentru ultima oară.

În acest moment, cu siguranță ne imaginăm că ne aflăm în interiorul cetății, urmărind cu groază ceea ce urmează să se întâmple. Focul este pe cale să distrugă răul și pe cei care aleg să se agațe de el. Imaginați-vă că privirea vă cade asupra siglei adventiste de pe o clădire mare aflată în ruină. Tot ceea ce am etichetat vreodată ca fiind adventist de ziua a șaptea este pe cale să ardă. Există un

depozit dărpănat, plin de cărți *Tragedia veacurilor*, care se află încă în cutiile lor, neîmpărțite. Privirea noastră se îndreaptă spre pădurile dezrădăcinate din întreaga lume, pe cale să fie și ele distruse. În cele din urmă, pe măsură ce iadul începe cu adevărat, ne îndreptăm privirea spre oameni.

Nu ne-am dori acum, din tot sufletul, ca mai mulți dintre acei copaci să fi fost transformați în mai multe dintre acele cărți care să fie citite de mai mulți dintre acei oameni? Poate că mai mulți dintre ei ar fi acum lângă noi, teferi și nevătămați, în interiorul cetății.

Privite din această perspectivă, îngrijorările noastre apar într-o lumină diferită. Reputația noastră, la nivel individual și de biserică, are o importanță secundară dacă aceasta înseamnă să ajutăm mai mulți oameni să fie în siguranță în acea cetate. Totodată, banii și timpul nostru sunt, de asemenea, dispensabile. Oricât de controversat ar părea, în ciuda mandatului nostru de a avea grijă de planeta noastră, copacii devin și ei dispensabili.

La urma urmei, Isus a asigurat mântuirea tuturor oamenilor pe un lemn. Dacă valoarea oamenilor se măsoară în sângele lui Hristos, nimic altceva nu ar trebui să ne împiedice să îi ajutăm să fie pregătiți pentru întoarcerea Sa, inclusiv reputația noastră, timpul nostru, banii noștri și, da, copacii noștri.

Este aceasta cea mai bună carte de distribuit?

Ca adventiști de ziua a șaptea, suntem binecuvântați să avem resurse bogate de lectură pe care să le împărțim cu lumea – resurse privind un stil de viață sănătos, viața de familie, educația, administrarea responsabilă a vieții și multe altele. Scrierile lui Ellen White, în special, oferă o perspectivă incredibilă asupra vieții și învățăturilor lui Isus Hristos, inclusiv clasicele *Calea către Hristos* și *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*.

Deși nu ar trebui să ometem să împărțim aceste cărți care au atins inimile a milioane de oameni,

LA URMA URMEI,
DOMNUL ISUS A
ASIGURAT MÂN-
TUIREA TUTUROR
OAMENILOR PE
UN LEMN. DA-
CĂ VALOAREA
OAMENILOR SE
MĂSOARĂ ÎN SÂN-
GELE LUI HRISTOS,
NIMIC ALTCEVA
NU AR TREBUI SĂ
NE ÎMPIEDICE SĂ
ÎI AJUTĂM SĂ FIE
PREGĂTIȚI PENTRU
ÎNTOARCEREA SA
PE ACEST PĂMÂNT.

trăim în vremuri foarte neobișnuite, iar oamenii privesc spre viitor cu teamă și nesiguranță. Lumea pare să treacă de la o criză la alta, iar oamenii caută, doresc răspunsuri pe care lumea nu le poate da.

Tragedia veacurilor oferă răspunsuri biblice solide la ce s-a întâmplat în trecut, ce se întâmplă în prezent și ce se va întâmpla în viitor. Dă la o parte cortina spre o lume nevăzută în care are loc un război foarte real, extrem de letal. Expune planurile inamicului și arată calea spre viața veșnică. Acesta este motivul pentru care *Tragedia veacurilor* a fost cartea pe care Ellen White a dorit să o vadă distribuită la o scară mai largă decât oricare dintre celelalte cărți ale sale.

Putem găsi metode mai eficiente?

În ciuda noilor tehnologii și oportunități, există cel puțin trei motive importante pentru care să acordăm prioritate distribuirii în masă a cărții *Tragedia veacurilor* pe suport de hârtie față de metodele digitale.

- **Cenzura digitală.** În ultimii ani, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a investit milioane de dolari în site-uri web, platforme social media și aplicații care să poziționeze proprietățile noastre digitale într-un mod în care oamenii să le găsească, să le urmărească și să le descarce. Acest lucru s-a realizat prin optimizarea motoarelor de căutare, crearea de conținut, dezvoltarea de software-uri și asistența pastorală online, care să conducă fiecare raport stabilit online la o întâlnire față în față. Trebuie să avansăm în utilizarea acestor tehnologii și oportunități pentru că ele sunt disponibile acum, dar acest lucru s-ar putea să nu fie întotdeauna adevărat. Dacă încă mai credem în escatologia noastră profetică și că lumea va deveni din ce în ce mai dificilă pentru împărtășirea Evangheliei, trebuie să ne bazăm pe alte mijloace decât tehnologia digitală pentru a ne finaliza misiunea. De ce? Din cauza cenzurii.

Ultimii doi ani au demonstrat, fără niciun dubiu, că aplicațiile și conturile noastre de social media pot fi eliminate instantaneu de pe respectivele platforme și magazine de aplicații. Site-urile web nu sunt diferite. Într-o după-amiază este posibil să se elimine tot ceea ce biserica a publicat vreodată online.

Este vital să distribuim *Tragedia veacurilor* înainte ca aceste evenimente să se întâmple, astfel încât fiecare familie să poată avea acces la o carte în casa lor. Milioane de adventiști au învățat adevărul pentru că familia lor a citit *Tragedia veacurilor* la un moment dat. Milioane de oameni vor fi salvați datorită acestei distribuirii masive de literatură.

- **Implicarea totală a membrilor.** Mobilizarea noastră poate fi o provocare în unele locuri, deoarece culturile noastre sunt atât de diferite. Cu toate acestea, majoritatea dintre noi putem fi motivați să cumpărăm câteva cărți

și să le distribuim personal. Această metodă descentralizată încurajează implicarea personală în locul trimiterii cărților prin poștă. Conexiunea umană este vitală și poate fi o experiență salvatoare pentru cei care primesc cărțile. Având în vedere faptul că distribuirea digitală a cărții *Tragedia veacurilor* contează, de asemenea, pentru atingerea obiectivului, membrii versați în răspândirea digitală sunt încurajați să își folosească abilitățile și în acest mod. Aceste metode nu se exclud reciproc.

- **Economii de scară.** Centralizarea tipăririi în masă și descentralizarea distribuirii în masă fac posibilă obținerea unui cost redus per carte. Acest lucru este realizabil numai atunci când există un efort coordonat într-un interval scurt de timp din partea multor oameni.

Este adevărul prezent un lucru al trecutului?

În centrul proiectului *Tragedia veacurilor* se află credința că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este biserica rămășiței din profeția biblică, însărcinată cu proclamarea finală a Evangheliei veșnice înainte de a doua venire a lui Hristos. Noi credem că Dumnezeu ne-a dat mai întâi o misiune și apoi toată structura, resursele, departamentele și bunurile noastre, care există pentru a îndeplini această misiune.

În istoria acestei mișcări, i-am rugat pe cei dragi, pe vecini și pe străinii de aproape și de departe să se pregătească pentru ziua glorioasă și înfricoșătoare, când cerul se va deschide și Isus va reveni. Cu toate acestea, în ultimii ani, în rândul membrilor noștri a luat amploare sentimentul că biserica noastră este doar o altă comunitate de credință care crede în Isus. Unii adventiști cred că a ne eticheta drept rămășiță este o dovadă de aroganță și pretențiozitate și împiedică misiunea noastră de a face ucenici. Alții susțin că ar trebui să încetăm să predicăm pesimismul și descurajarea și să ne concentrăm în schimb pe evanghelii. Adevărul prezent ar trebui să pună accent doar pe viața, moartea și învierea lui Isus. Ei cred că lumea noastră este atât de polarizată încât, dacă predicăm adevărul prezent așa cum au făcut pionierii noștri, vom fi etichetați ca fiind doar o altă sectă dominată de teorii ale conspirației.

Aceste argumente tind să rezoneze cu cei care au ajuns să creadă în mitul bisericii irezistibile. Cei care sunt convinși că atunci când creăm biserici primitoare care alină în mod activ suferința altora din comunitatea noastră, milioane de oameni vor deveni adventiști de

**ADEVĂRUL
PREZENT
SAM
NEVES**

DIN VREMEA PIONIERILOR NOȘTRI, VIZIUNEA NOASTRĂ ASUPRA ADEVĂRULUI A CRESCUT. AVEM UN MESAJ MAI FRUMOS ȘI MAI URGENT DE TRANSMIS FIECĂREI FIINȚE UMANE.

ziua a șaptea prin simpla putere a bunătății noastre. Acest mit ne distruge capacitatea de a ne îndeplini adevărata misiune de a proclama mesajele celor trei îngeri, așa cum se profetizează în Apocalipsa 14. În istoria creștinismului nu a existat niciodată un moment în care rămășița credincioasă să nu fie persecutată sau sancționată.

Ar trebui, prin toate mijloacele, să folosim cele mai bune strategii de răspândire și să ne trăim ucenicia în dragoste și compasiune. Cu toate acestea, dacă această dragoste nu se materializează în provocarea de „a-L urma pe Isus” cu orice preț în timp ce le împărtășim altora viziunea profetică a lui Dumnezeu, nu ne îndeplinim misiunea.

Adevărul prezent nu este un lucru al trecutului. Din vremea pionierilor noștri, viziunea noastră asupra adevărului a crescut. Avem un mesaj mai frumos și mai urgent de transmis fiecărei ființe umane. Să începem prin a cumpăra exemplare din *Tragedia veacurilor* pentru a le oferi cadou celor dragi, vecinilor, prietenilor, colegilor și străinilor. Să ajutăm cât mai mulți oameni să se afle în interiorul cetății în acea mare zi a judecății. ■

Sam Neves este director adjunct al Departamentului de Comunicare din cadrul Conferinței Generale din Silver Spring, Maryland, SUA.

ÎNTÂLNIREA ASOCIAȚIEI PASTORILOR PENSIONARI

În ultimul Sabat din luna august 2024, va avea loc la Stupini sărbătoarea pastorilor seniori. Întâlnirea va fi un prilej de laudă la adresa lui Dumnezeu pentru minunile harului divin în viața stegarilor credinței, care au slujit cu spirit de sacrificiu pentru prosperitatea bisericii. Exodul din vremea lui Moise începe cu seniorii. În ultimul mare „exod”, strângerea seniorilor, în contextul misiunii noastre profetice, ar putea fi semnalul pentru a face din adventism o mișcare menită să cucerească lumea cu Evanghelia. Reînvierea spiritului de pionierat poate să aducă o mare binecuvântare peste biserică. Fie ca adunarea seniorilor de la sfârșitul lunii august să inspire pe pastori și membri pentru a deveni pionieri ai întregii solii îngerești. Amin!

Vin seniorii la-nchinare!

Cu păr cărunt, fețe senine,
Și inima plină de dor,
Vin seniorii să se închine
Aidoma ca pe „Tabor”.

Purtând veșmintele iubirii,
Pășesc în taină la altar.
Cu bucuria întâlnirii
Slăvesc smeriți sublimul har.

Din experiența predicării
Ce-aduce mană din Cuvânt,
Uniți la ceasul închinării
Împărtășesc același gând:

„Lucrarea mântuirii-n lume
În ceas profetic de sfârșit”
E timpul hotărât a spune
Că Domnul vine negreșit.

Citești în ochii lor iubire,
Cerească pace și speranță.
Ei cer, prin rugi de mijlocire,
A-nviorării dimineață.

La suflet calzi, toți în unire,
Spre sanctuar privesc cu dor,
Setoși după neprihănire
În slava marelui „Tabor”.

Insuflă în comunitate
Un spirit de pionierat.
Acesta-i mai de preț ca toate,
Acum, în timp de secerat.

Biserica crește întruna
Prin oameni plini de Duh și har.
Un lucru ne lipsește-acuma:
Zelul de-a fi misionar.

Vin seniorii la-nchinare
Pentru un magistral „exod”;
În lume, ultima chemare
S-aducă cel mai mare rod.

Haideți cu noi, vino și tu
Cu sfântul chivot în Iordan!
Nu mai e timpul să spui: „Nu!”
Cu Domnul mergi spre Canaan!

Daniel Dincă, pastor pensionar

CU DUMNEZEU ÎN FIECARE ZI!

Au trecut mulți ani de când am început activitatea de evanghelist cu literatura, sau colporteur. Încă din prima zi de misiune am știut că fără Dumnezeu nu pot face nimic, iar rugăciunea mea continuă a fost: „Te rog, Tată, să fii cu mine astăzi! Te rog să mă ajuți să rămân lângă Tine orice ar fi!”

De-a lungul timpului, privind în urmă, m-am bucurat de nenumărate experiențe în care L-am simțit pe Dumnezeu aproape! Ce privilegiu! Ce onoare, să-L am pe Dumnezeu lângă mine, ca partener de lucru! Chiar și atunci când nu eram bine primită, când oamenii mă respingeau, sau îmi vorbeau urât, mă gândeam la Domnul Isus, la martiri..., iar lucrul acesta îmi dădea putere să merg înainte!

Cu fiecare zi ce trece sunt tot mai fascinată de Dumnezeu pe care Îl slujesc și tot mai mult mă las uimită de dragostea și grija Sa pentru mine! Am spus de multe ori prietenilor că Dumnezeu mi-a răspuns și la „mof-turi”, chiar și la rugăciuni nerostite... Ce bun și mare este Dumnezeu meu! Este adevărat și faptul că am încă rugăciuni la care nu am primit un răspuns... Și mai este adevărat că unele rugăciuni au primit un răspuns diferit de cel așteptat și dorit de mine! Dar acum, privind în urmă, nu pot decât să-L laud din toată inima mea pe Dumnezeu și să spun: Da, într-adevăr, a fost cu mine în fiecare zi!

Sunt profund impresionată de interesul unor oameni pentru cărți! Încă întâlnesc copii, tineri și adulți, chiar și pensionari care citesc și fac din lectură o mare pasiune! Este însă foarte adevărat că numărul celor care nu sunt interesați de citit este în creștere. Ceea ce mă doare foarte tare este când întâlnesc persoane care îmi spun, cu nostalgie în glas, de vremurile în care citeau foarte mult, făceau sacrificii să cumpere cărți, sau le împrumutau, iar acum nu mai citesc! Cea mai mare bucurie o am atunci când întâlnesc oameni care îmi spun cât de mult le place să citească și, dacă se opresc asupra literaturii de înaltă valoare spirituală, bucuria mea este cu atât mai mare!

Student Valdenz – Valea Buzăului

Vara trecută, în luna iulie am organizat, împreună cu pastorul Florentin Radu și bisericile pe care le

păstorește, unul dintre cele mai frumoase proiecte: *STUDENT VALDENZ*, la Nehoiu, Pătârlagele, Gura Techii... Am lucrat din casă în casă, la apartamente, la stand și în cele câteva instituții pe care le-am întâlnit în zonă. Experiențele adunate au fost deosebite. Nu pot să uit bucuria și entuziasmul cu care se întorceau tinerii după o zi de misiune!

Într-o zi, mergând din casă în casă, împreună cu o tânără, studentă la Stomatologie, Alice Zapciu, am întâlnit un cuplu mai în vârstă. Bucuroși, ne-au primit în curtea lor, le-am măsurat tensiunea arterială, nivelul de oxigenare, procentul de grăsime..., apoi le-am prezentat cărțile: au ales o carte de sănătate, una pentru cei mici și *Viața lui Isus!* Am observat interesul pentru domeniul spiritual și am povestit mai mult cu doamna, timp în care soțul a început să citească din cartea *Viața lui Isus* cu atâta interes și pasiune de parcă nu voia să o mai lase din mână! Când am văzut lucrul acesta, i-am cerut permisiunea să-i fac o poză. Ne-au rugat să-i mai vizităm, spunându-ne: „Să nu cumva să veniți prin zonă și să nu treceți și pe la noi!” Le-am promis că ne vom ruga pentru dumnealor împreună cu colegii noștri în seara aceea, i-am încurajat să citească Biblia cu rugăciune și i-am încredințat în mâna bună a Tatălui ceresc! Doamna ne-a îmbrățișat promițându-ne că vor citi împreună cartea *Viața lui Isus* și mulțumindu-ne din toată inima că am ajuns până la casa lor!

De câte ori când se încheie un proiect mă gândesc la casele la care încă nu a ajuns nimeni. Au fost multe ocazii când mi s-a spus: „Unde ați fost până acum? De ce nu ați venit mai de mult? Ce fericită ar fi fost soția mea să vă cunoască! Poate nu ar fi murit soțul meu dacă ar fi citit cartea aceasta (referindu-se la cartea *Divina vindecare*), cu multă vreme în urmă!” Deși sunt multe persoane care resping, nu vor să audă, nu vor să primească nimic, sunt încă foarte

**BUCURIA
MÂNTUITILOR
LAURA
VAȚE**

**CEI RĂSCUMPĂRAȚI
VOR ÎNTĂLNI ȘI
RECUNOȘTE PE CEI
A CĂROR ATENȚIE
AU ÎNDREPTAT-O
SPRE MÂNTUITORUL
ÎNĂLȚAT. CE CON-
VORBIRE FERICITĂ
VOR AVEA ACESTE
SUFLETE!**

mulți aceia care așteaptă ca cineva să bată la ușa lor, sau să le ofere o carte...

În urmă cu câteva luni am avut ocazia să vizitez comunitatea adventistă română de la Viena. Am fost impresionată de modul în care se organizează, Sabat de Sabat, și merg să ofere literatură gratuit în diferite zone populate din centrul orașului. Primesc aprobare pentru 7-10 locații, în funcție de numărul de voluntari care se înscriu,

iar acolo amplasează standuri unde oferă cărți în diferite limbi. Oamenii se opresc, discută și pleacă ducând în casele lor prețioasele semințe ale adevărului! Frații mi-au povestit cum unele persoane contactate prin această metodă de misiune au venit la biserică și chiar s-au botezat!

Misiune cu carte în stațiunea Costinești

Vara trecută, după proiectul Student Valdenz, Andreea Cupa, elevă la Liceul Teologic Adventist „Ștefan Demetrescu”, mi-a spus: „Mie nu mi-a fost de ajuns o săptămână de misiune aici, vreau să mai merg cu tine!” Așa că am luat-o și pe litoral. Am încercat să-i spun că este mai greu, programul este mai lung..., dar nu a fost chip să o dau înapoi. Cu multă determinare m-a însoțit în toate activitățile mele, atât cele administrative, cât și cele de misiune, de teren, stand...

Pe când eram cu Andreea la standul din Costinești, s-a oprit o fetiță. Era împreună cu mama ei, care lucra prin zonă, și ne-a întrebat: „Vă rog, aveți și pentru mine o carte gratuită?” Cu multă bucurie, Andreea i-a oferit

Noul Testament și o carte *Calea către Hristos*, în format mic. Mare ne-a fost bucuria să o vedem pe Nicoleta citind. A revenit de mai multe ori la standul nostru și îi plăcea să stea de vorbă cu Andreea. Mă gândesc peste timp, ce impact uimitor ar putea să aibă asupra ei Cuvântul lui Dumnezeu! Deși nu a fost ușor pentru Andreea, mi-a spus că își dorește foarte mult să vină și anul acesta în proiectul Student Valdenz!

În urmă cu doi ani am întâlnit o fetiță care a cumpărat mai multe cărți de educație, din colecția dr. Ben Carson. De data aceasta, când am revizitat-o, mama ei mi-a spus că fetița dorește să-i cumpere mai multe cărți din seria Harry Potter. Am încercat să-i spun de ce nu ar fi bine să citească aceste cărți. Fetița mă asculta cu atenție, iar mama, care administra un mic magazin în apropiere de plajă, încuviința tot ce spuneam. Fetița de doar 12 ani avea ca pasiune cititul. Doar în ultimele două luni de când era împreună cu familia pe litoral, în timpul sezonului estival, citise 10 cărți (cele din imagine). Când am văzut ce cărți a citit, i-am recomandat cartea *Nu e târziu niciodată, o călătorie între yoga și creștinism*, de Lucian Cristescu. A fost foarte încântată și mi-a spus: „Abia aștept să o citesc!” Surioara ei a dorit cartea: *Povestea lui George W. Carver*, o istorie captivantă pentru cei mici. Sunt nerăbdătoare să le vizitez și vara aceasta, pentru a-mi spune cum au fost cărțile și pentru a le prezenta altele!

Întâlnire providențială

Una dintre cele mai mari surprize, ca răspuns la rugăciune, a fost întâlnirea cu doamna Mihaela. De un timp ne vizitează biserica, studiază Biblia și ar dori să se boteze. Am cunoscut-o la un stand de carte în București, în urmă cu șapte ani. Atunci am invitat-o la Biserica Labirint într-un Sabat... S-a împrietenit cu o soră deosebită din biserică și din când în când mai vizita biserica noastră. La un moment dat și-a dorit să reîntâlnească persoana care a condus-o pentru prima dată în Biserica Adventistă, așa că s-a rugat în mod special pentru lucrul acesta. Dumnezeu a făcut posibilă reîntâlnirea noastră la sediul Sola Scriptura. Ce bucurie a fost pentru dumneaei să mă întâlnească! A recunoscut imediat că întâlnirea noastră a fost răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunea dânselor! Ne-am gândit împreună la momentul în care cei mântuiți se vor întâlni cu aceia care le-au îndreptat privirile spre Mântuitorul...

„Cei răscumpărați vor întâlni și vor recunoaște pe cei a căror atenție au îndreptat-o spre Mântuitorul înălțat. Ce convorbire fericită vor avea aceste suflete! «Am fost un păcătos», se va spune, «fără Dumnezeu și fără nădejde în lume, și tu ai venit la mine și mi-ai atras atenția la scumpul Mântuitor, ca fiind singura mea nădejde...» Ce bucurie va fi când toți acești mântuiți se întâlnesc și îi salută pe aceia care au simțit o povară pentru sufletele lor!” (*Evanghelizare prin literatură*, Ellen G. White, p. 130) ■

PAVEL ÎN ATENA, ORAȘUL CONSTRUIT PE ȘAPTE COLINE

După aventura misionară din Macedonia, Pavel își îndreaptă pașii spre Atena, leagănul civilizației și filozofiei antice. Strategia lui Pavel era ca, prin posibila influență degajată de Atena, adevărul să poată fi diseminat în toată lumea civilizată. Ca orice erudit al vremii, foarte probabil că Pavel și-a dorit să vadă cu ochii săi acest centru al culturii, despre care învățase încă de pe băncile școlilor din Tarsul Ciliciei. Pavel poposește în orașul construit pe șapte coline. Nu, nu la Roma, unde avea să ajungă mai târziu, ci la Atena. La fel ca Roma, acest oraș magnific este înălțat pe șapte coline. Deși a fost un om ca fiecare dintre noi, Pavel era însetat după erudiție și cultură. Un *open-mind* al zilelor noastre, care niciodată nu ajunsese la deplina cunoaștere. Cu cât cunoștea mai mult, cu atât îi dădea dreptate paradoxului lui Socrate: „Știu că nu știu nimic și nici măcar aceasta nu știu.” După ce-L întâlnește pe Hristos pe drumul Damascului, dorința apostolului de a-L cunoaște pe Isus trece dincolo de orice orizont de cunoaștere umană: „Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtașia suferințelor Lui și să mă fac asemenea cu moartea Lui” (Filipeni 3:10). Dezideratul lui suprem era ca Evanghelia să fie propovăduită fiecărei făpturi de sub cer (Coloseni 1:23). Când Pavel a vizitat Atena, între anii 49–50, acest leagăn al civilizației avea deja mii de ani de existență.

Atena este locuită permanent de aproximativ 5.000–6.000 de ani. Primii locuitori greci ai Atenei au descălecat în jurul Acropolelor. În perioada miceniană, secolele XVI–XII î.H., dealul Acropolelor a fost întărit cu ziduri pentru asigurarea securității palatului regal. În secolul al VIII-lea î.H., Tezeu, faimosul rege al Atenei, a fondat un oraș-stat în care a unit toate așezările Peninsulei Attica sub comanda lui. În secolul al VII-lea î.H. puterea a trecut în mâinile clasei aristocrate, în timp ce în 624 î.H., legea a fost codificată pentru prima dată de legiuitorul grec Draco. Grecii antici spuneau că aristocrații erau de origine divină, fiind fiii zeilor. Ei dețineau pământuri foarte întinse. În 594 î.H. ateniinii l-au împunertnicit pe Solon – „unul dintre cei șapte mari înțelepți ai Antichității” – să întocmească noi legi. Legile sale au conferit statului un caracter plutocratic și oligarhic, din moment ce statutul și obligațiile cetățenilor erau determinate de venitul lor. În 561–560 î.H., Pisistratus, cu

ajutorul clasei de jos a Atenei, a impus tirania în Atena. Sistemul tiranic este perpetuat de fiii săi până în 510 î.H. În perioada tiraniei, orașul a fost împodobit cu mai multe monumente și sanctuare somptuoase, timp în care au fost scrise operele lui Homer. Acum a fost reorganizat festivalul Panateneian și introdusă închinarea la Dionis, din cultul căruia au luat naștere operele de teatru. În 508 î.H., în urma reformelor lui Cleisthenes, un sistem politic democratic ia naștere. Între anii 490 și 480 î.H. ateniinii opun rezistență acerbă perșilor, care doresc să cucerească aceste meleaguri. În timpul războaielor cu perșii, Atena arde de două ori. A fost reconstruită și întărită sub inițiativa lui Temistocle, care a transformat-o într-o putere navală și a pus bazele Ligii de la Delos în 478 î.H. Scopul acestei ligi era de a se apăra de perși. Atena ocupă un loc fruntaș în cadrul ligii. Este perioada când Pericle devine liderul Atenei, care sub comanda strălucită a acestui conducător trăiește epoca de aur. Este timpul când domnește democrația

**EVANGHELIA
PREȚUTINDENI
DANIEL
NIȚULESCU**

STRATEGIA MISIONARĂ A APOSTOLULUI PAVEL ERA CA, PRIN POSIBILA INFLUENȚĂ DEGAJATĂ DE ATENA, ADEVĂRUL SĂ POATĂ FI DISEMINAT ÎN TOATĂ LUMEA CIVILIZATĂ.

care înfloarește în orice expresie intelectuală și artistică. Într-o asemenea epocă, cine s-ar fi gândit că Războiul peloponesiac bate la ușă? În 431 î.H., acest război a împărțit țara grecilor în două tabere de luptă conduse de Atena și Sparta. Atena este înfrântă definitiv în 404 î.H. în acest război, moment care coincide cu declinul ei. Din 338 î.H. intră sub conducerea lui Filip al II-lea și ulterior a lui Alexandru Macedon, care respectă cultura ei. În al II-lea secol î.H. cade sub influența Romei.

Cu siguranță că Atena din timpul lui Pavel nu era același oraș înfloritor din perioada clasică, însă mai păstrează încă o măsură din strălucirea ei de altădată, manifestată în monumentele și arta care încântau ochiul. Multe din monumentele ei restaurate pot fi vizitate și astăzi, la fel ca în vremea când lui Pavel i s-a întărită duhul la vederea lor: „Pe când îi aștepta Pavel în Atena, i se întărita duhul la vederea acestei cetăți pline de idoli. În sinagogă stătea deci de vorbă cu iudeii și cu oamenii temători de Dumnezeu, iar în piață stătea de vorbă în fiecare zi cu aceia pe care-i întâlnea” (Fapte 17:16–17).

Propileele – impunătoarea intrare în temple

Între 437 și 432 î.H., Propileea a fost construită de arhitectul Mnesicles la intrarea vestică a Acropolei, odată cu Templul Atenei Nike, în stil ionic, pentru a comemora victoria asupra perșilor.

Propileea este o intrare monumentală a unui templu sau a unui palat, formată din mai multe încăperi și porți legate între ele cu scări și porticuri. Aici se odihneau vestalele și preoții înainte de a începe serviciile de închinare dedicate zeilor. Propileea este o intrare cu trepte, acoperită, un fel de pronaos sau stoa cu trepte, unde omul trebuia să se simtă mic în fața măreției templelor împodobite cu zeități. Propileea îl pregătea pentru momentul reverenței. Imaginați-vă ce reacție a avut Pavel la

vederea Partenonului, Erechteionului și a statuii Atenei Nike. Este același sentiment de măreție și reverență pe care îl simți astăzi când pășești în mărețele catedrale din Europa. Pavel a simțit nu doar admirație, ci și indignare.

Templul Atenei Parthenos

După ce urci treptele Propileelor, pe partea dreaptă privirea descoperă impunătorul Templu Partenon, simbolul democrației ateniene, care a fost construit între 447 și 432 î.H. Acest templu era cel mai important loc de pe Acropole, dominând orizontul Atenei atunci și astăzi. Ca să reținem mai bine numele acestui templu, în limba greacă *parthenos* înseamnă „fecioară” și se referă, bineînțeles, la Atena, dar și la apartamentele din templu dedicate fecioarelor. Partenonul este un edificiu construit din marmură pentelică, în stil doric și ionic. A fost împodobit cu sculpturile celebrului Fidias. Celebrul artist a sculptat statuia Atenei din interiorul Partenonului din fildeș și din 1.100 kilograme de aur. Statuia măsoară peste 12 metri înălțime și era scoasă din templu cu ocazia procesiunilor panateniene.

Cultul Atenei deținea locul de frunte. Festivalul Panatenian se ținea în cinstea Atenei și includea competiții atletice și procesiuni uimitoare. Festivalul culmina cu sacrificii. O sută de vite erau sacrificate pe altarul aflat în fața Erechteionului, carnea lor fiind consumată la festival. În ultima zi a festivalului, o haină specială țesută de către femeile din Atena – *peplos* – era dedicată statuii de lemn a Atenei Polias, protectoarea cetății. Templul Erechteion adăpostea această statuie de lemn a Atenei Polias. O replică a statuii Atenei Parthenos o putem găsi în Partenonul din Parcul Centennial din Nashville, Tennessee, SUA.

Templul Atenei Parthenos, grație rafinamentelor și curburilor de pe suprafața lui, îți lasă impresia că ar fi mai degrabă o lucrare de sculptură decât o arhitectură banală. Pentru realizarea acestei capodopere, arhitecții s-au folosit de lumină și efectele ei pe marmură, creând senzația de iluzie optică. Deși ochiului nespecialistului îi lasă impresia că sunt drepte, toate liniile templului sunt curbate. La bază, coloanele sunt mai groase, acestea subțindu-se pe măsură ce înălțimea crește. S-au folosit 60.000 de tone de marmură pentelică pentru ridicarea acestui templu măreț. Penteli este o localitate învecinată Atenei, dincolo de dealul Lycabettus. În urma cruciadei a patra (1202–1204), Partenonul devine biserică catolică. În această perioadă suferă câteva schimbări pentru a deveni biserică. Altarul este mutat în partea de est, în timp ce intrarea se făcea prin vest. Ulterior, în timpul dominației otomane, Partenonul este transformat în moschee. În 1687, o armată venețiană i-a atacat pe otomanii cantonați pe Acropole. Praful de pușcă depozitat în Partenon a explodat în urma unei împușcături, făcând ca acest edificiu măreț să devină aproape o ruină.

În timpul Războiului de Independență (1821–1829) turcii au devalizat coloanele și statuile faimoaselor temple pentru a folosi plumbul care prindea bucățile într-un întreg. Ce făceau cu plumbul din statui și coloane? Îl foloseau pe post de gloanțe. Grecii au oprit războiul, le-au dat gloanțele lor turcilor, apoi l-au reluat. În 1987, Partenonul intră în patrimoniul UNESCO.

Templul Erechteion

În partea de nord a Partenonului a fost ridicat, între 421 și 406 î.H., Templul Erechteion. După ce treci prin Propilee, vizavi de Parthenon, pe partea stângă vei descoperi un templu mai mic, Erechteionul. Acesta este un templu în stil ionic, dedicat zeităților asociate cu trecutul glorios al cetății. Pe fațada sudică, cariatidele poartă cu demnitate, pe umerii lor, templul. Cariatidele sunt sculpturile celor mai frumoase fete din Atena. Pe panta sudică a Acropolei, puțin mai sus de poarta de intrare, pe partea dreaptă, printre pinii de pe Acropole, vei observa sanctuarul și Teatrul lui Dionisie, locul unde primele mari opere de dramaturgie ale Antichității au fost puse în scenă. În vremea lui Pavel, mai multe dintre clădirile impunătoare erau în reconstrucție din cauza distrugerilor suferite în timpul generalului roman Sulla. Faimosul Odeon al lui Pericle, situat în imediata apropiere a Teatrului lui Dionisie, a avut parte de aceeași soartă, dar în vremea lui Pavel, cel mai probabil era deja refăcut. În același perimetru puteam vedea sanctuarul zeului vindecător Asclepios. Teatrul lui Irod Atticus, unde are loc în fiecare vară celebrul Festival din Atena, nu era construit în vremea lui Pavel. Abia în secolul al II-lea d.H. a fost ridicat.

Scriptura nu menționează că Pavel a vizitat Acropolele, însă este greu de crezut că, din moment ce a predicat în Areopag, care se află în imediata vecinătate a Acropolei, nu a vizitat templele de mai sus. Din agora Atenei, Pavel a urcat pe Acropole. La vederea statuiilor zeilor din agora, Pavel simte indignare. În partea vestică a agorei, cu siguranță că a văzut statuile lui Zeus și Apollo. Privirea i s-a lovit și de templele lui Hefaistos (zeul focului și al metalelor), al Atenei Ergane (patroana meșteșugarilor), dar și de statuile eroilor Aticii, dedicate lui Ares – zeul războiului. Partea de sud a agorei era dominată de două colonade din secolul al II-lea î.H., de instanța de judecată Heliæa și de fântâna Enneakrounos, din timpul lui Pisistratus. În est, agora Atenei era dominată de stoa lui Attalus, construită în 150 î.H. de Attalus al II-lea, regele Pergamului, folosită astăzi ca Agora Muzeului. În fața acestor colonade era o tribună folosită de vorbitorii publici și o statuie de bronz a lui Attalus al II-lea. Cea mai sudică clădire a agorei era stoa Poikile, construită în 460 î.H. și decorată cu cele mai prestigioase picturi ale epocii. Din secolul al III-lea î.H., această stoa a fost

locul de întâlnire al adepților filozofului Zeno. De la stoa au primit acești filozofi numele de „stoici”. Din moment ce Faptele apostolilor precizează faptul că Pavel a stat de vorbă cu filozofii din Atena, este rezonabil să presupunem că discuțiile au avut loc în stoa Poikile. „Unii din filozofii epicurieni și stoici au intrat în vorbă cu el. Și unii ziceau: «Ce vrea să spună palavragiul acesta?» Alții, când l-au auzit că vestește pe Isus și învierea, ziceau: «Pare că vestește niște dumnezei străini»” (Fapte 17:18).

Pavel predică în Areopag – curtea supremă

Cu toate că nu înțelegeau mesajul lui Pavel din cauza crucii, care pentru greci era o nebunie (1 Corinteni 1:23), filozofii epicurieni și stoici, poeții, savanții și înțelepții Atenei îl invită pe Pavel să-și prezinte ideile ciudate: „Atunci l-au luat, l-au dus la Areopag și au zis: «Putem să știm care este această învățătură nouă pe care o vestești tu? Fiindcă tu ne aduci ceva ciudat la auz. Am vrea dar să știm ce vrea să zică aceasta». Căci toți atenienii și străinii care stăteau în Atena nu-și petreceau vremea cu nimic altceva decât să spună sau să asculte ceva nou” (Fapte 17:19-21). Atena este orașul unde, în trecut, filozofii și retoricienii s-au ridicat la mari înălțimi intelectuale, discutând orice apăsătoare nouă pe bursa ideilor. Astfel l-au dus pe Pavel în Areopag, unde putea să explice în detaliu subiectele predicării.

Areopagul din Atena este un deal cu înălțimea de 115 metri și este situat la vest de Acropole, în imediata apropiere. Acest loc era unul dintre cele mai sacre din toată Atena. Această stâncă a fost locul de întrunire al Consiliului Areopagului, prima curte supremă și for legislativ al Atenei. Când privești de jos Areopagul, ai impresia că este doar un bolovan uriaș a cărui proveniență este greu de stabilit. Numele său, *Areos Pagos*, se traduce drept „Colina lui Ares/Marte” (Ares la greci, Marte la romani – zeul războiului), dar alți istorici și lingviști sunt de părere că traducerea corectă ar fi, de fapt, „Colina nenorocirilor”, din cauza condamnărilor rostite aici împotriva criminalilor. Potrivit tradiției, această stâncă a fost locul unde zeul Ares a fost judecat și condamnat de ceilalți zei pentru o presupusă crimă. În secolul al VII-lea î.H., instituția Areopagului deținea puteri sporite, inclusiv puterea politică. În timp, rolul lui a fost limitat de Adunarea cetățenilor și a rămas să funcționeze doar ca tribunal penal, ocupându-se, în mod deosebit, cu cazuri de trădare, omucidere, incendierea măslinilor și chestiuni religioase. Membrii săi erau bărbați mai în vârstă care trebuiau să fi îndeplinit înainte funcția de arhonte și judecau, în aer liber, pricinile aduse înaintea lor, așezați pe scaune săpate în piatră.

Pe peretele frontal al Areopagului, aproape de scările pe care urcă turiștii, se află o placă de metal pe care este inscripționată în limba greacă predica apostolului

Pavel din Fapte 17:15-34. În fiecare an, pe 29 iunie are loc la Areopag festivalul dedicat sfinților apostoli Pavel și Petru. Anumiți scolastici pun sub semnul întrebării paternitatea paulină a mesajului din Fapte 17, atribuindu-l doctorului Luca. Argumentul lor este că această alocuțiune este plină de idei derivate din teoriile grecești cosmogonice. Totuși, Pavel era un erudit familiarizat cu filozofia și cultura greacă. Pavel era un orator strălucit, educat în tradiția clasică a artei retorice din Antichitate.

Înainte de a-și susține mesajul, Pavel este avertizat de filozofii greci să fie atent la mesaj ca să nu aibă parte de soarta lui Socrate, care prezentase zei străini și fusese osândit la moarte. După ce se plimbă prin Areopag ca într-o școală peripatetică, Pavel își începe predica-dizertație foarte meșteșugit, legându-se de altarul dedicat unui zeu necunoscut: „Pavel a stat în picioare în mijlocul Areopagului și a zis: «Bărbați atenieni! În toate privințele vă găsec foarte religioși. Căci, pe când străbăteam cetatea voastră și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit chiar și un altar pe care este scris: „Unui Dumnezeu necunoscut!” Ei bine, ceea ce voi cinștiți fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu. Dumnezeul care a făcut lumea și tot ce este în ea este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este slujit de mâini omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească băjbâind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poezii voștri: ‘Suntem din neamul Lui...’ Astfel dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului. Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți...» Când au auzit ei de învierea morților, unii își băteau joc, iar alții au zis: «Asupra acestor lucruri te vom asculta altă dată». Astfel, Pavel a ieșit din mijlocul lor. Totuși unii au trecut de partea lui și au crezut; între aceștia erau Dionisie Areopagitul, o femeie numită Damaris și alții împreună cu ei” (Fapte 17:22-34). Deși arheologii nu au descoperit altarul dedicat unui Dumnezeu necunoscut, istoricul grec Pausanias, care a trăit în secolul al II-lea d.H., a scris că în călătoriile sale din Pireu a întâlnit acest altar. În Antichitatea târzie era ceva obișnuit ca oamenii să se închine unor zeități necunoscute din cauza

superstiției și fricii de a nu lăsa în afara închinării vreozitate importantă. Predica lui Pavel din Areopag nu are aceeași influență precum cuvântările ținute în alte orașe grecești. Din politețe, atenienii l-au ascultat, dar și-au pierdut interesul când a vorbit despre învierea lui Hristos și învierea morților. Asemenea idei noi erau incompatibile cu concepția grecilor despre lume. Logica grecească se baza pe noianul de argumente irefutabile și pe dovezi palpabile: „Experiența apostolului Pavel la întâlnirea sa cu filozofii din Atena prezintă o lecție pentru noi. Prezentând Evanghelia înaintea adunării din Areopag, Pavel a întâmpinat logica pe tărâmul logicii, știința cu știință, filozofia cu filozofie. Cei mai înțelepți ascultători ai săi au fost uimiți și reduși la tăcere. Cuvintele sale nu admiteau replică. Dar efortul acesta a adus puține roade. Puțini au fost convinși să accepte Evanghelia. Din acel moment, Pavel a adoptat o manieră diferită de lucru. El a evitat argumentele sofisticate și dezbateri ale teoriilor și i-a îndreptat pe oameni cu simplitate către Hristos, ca Mântuitor al păcătoșilor”⁶ L-au oprit și i-au spus că-l mai poftesc și altă dată pe la ei. Nu a fost cea mai grozavă primire, dar măcar nu l-au persecutat și nu au devenit agresivi. Ne aducem aminte de răscoala lui Dimitrie Argintarul din Efes. Negustorii de pe lângă templul zeiței Artemis considerau că mai mulți oameni convertiți la noua religie ar fi însemnat mai puțini clienți pentru ei. Din această cauză au declanșat o revoltă populară. În general, oamenii educați sunt mai toleranți. Unde există puțină educație este multă gălgăie și violență. Totuși, câteva persoane au îmbrățișat credința creștină în urma cuvântării lui Pavel: Damaris și Dionisie Areopagitul, care potrivit tradiției devine episcopul bisericii din Atena și moare ca martir în timpul persecuției lui Dioclețian, la finele secolului întâi. Dionisie Areopagitul este venerat în fiecare 3 octombrie ca ocrotitor al Atenei.

Îmi imaginez că nu a fost simplu pentru Dionisie să renunțe la calitatea lui de judecător al curții supreme și să-l urmeze pe „trubadurul” Pavel și pe Isus Hristos. Ceva supranatural s-a întâmplat în inima lui. Nu cred că a dus o viață comodă în anii care s-au succedat după convertire. A coborât la propriu de pe stâncă printre bolovanii necazurilor. Însă dragostea pentru Hristos l-a ajutat să treacă prin orice încercare. Nu știm cât de mare era biserica din Atena. Unii comentatori susțin că a durat destul de mult până când această biserică a prins aripi. Alături de apostolul Pavel, de Damaris și de alte nume necunoscute, Dionisie Areopagitul va primi răsplată din partea Acelui Dumnezeu necunoscut de filozofi: „De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în «ziua aceea» Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Timotei 4:8). ■

ÎN ZONA PARABOLELOR

Chiar acum am citit capitolul 13 din Evanghelia după Matei. E un capitol lung, de 58 de versete. În afară de ultimele versete, de la 53 la 58, în care citim despre vizita lui Isus la Nazaret, unde ascultătorii Lui nu au crezut în El, restul capitolului cuprinde parabole și unele explicații însoțitoare. Primele explicații au fost date ca răspuns la întrebarea ucenicilor de ce vorbește noroadelor în parabole (versetele 10-17); altele arată că Isus le vorbea noroadelor numai în pilde, ca să se împlinescă o profeție despre El din Psalmii 78:2.

Explicate au fost parabolele despre semănătorul și cea despre grâu și neghină. Când, după ultima parabolă, Isus i-a întrebat pe ucenici dacă au înțeles totul, ei au răspuns: „Da, Doamne!” Vedeți ce bine explica Mântuitorul? În concluzie, El a zis: „De aceea, orice cărturar care a învățat ce trebuie despre Împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar care scoate din vistieria lui lucruri noi și lucruri vechi” (versetul 52). Aceasta a fost o mini-parabolă adăugată.

Capitolul 13 din Matei strălucește prin mărirea lui parabole sau pilde: (1) pilda semănătorului; (2) pilda neghinei; (3) pilda grăuntelui de muștar; (4) pilda aluatului; (5) pilda comorii ascunse în țarină; (6) pilda mărghăritarului de mare preț; (7) pilda năvodului.

Tradițional, parabolele despre grăuntele de muștar și cea despre aluat sunt luate împreună, la fel cele despre sămânța ascunsă în țarină și mărghăritarul de mare preț, pentru că au unele asemănări. Chiar îmi amintesc de o lecțiune din copilărie intitulată: „Cinci parabole despre Împărăția cerurilor.”

Dar la fel am putea face cu parabola semănătorului și cea a neghinei, pentru că tot despre semănat este vorba, cu complicațiile lui. Eu am preferat însă ca în acest articol s-o rup cu rutina și să le iau separat, ieșind astfel șapte parabole.

Parabolele acestea și altele din evangheliile sunt perle ale predicării Domnului Isus, care-i învăța pe oameni „ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarilor lor” (Matei 7:29). Ele au fost explicate în cartea *Parabolele Domnului Hristos* (explicații venite de sus) și în multe cărți scrise de comentatori.

Ce vreau acum să scot în evidență este un singur gând, și anume că nu se pot face aplicații la toate detaliile unei parabole, ci trebuie să se urmărească ideea principală, scopul și sensul central al învățaturii. Iată două exemple care arată cum nu trebuie făcut:

Parabola comorii ascunse în țarină

Lucrătorul angajat ca să are țarina a găsit comoara, apoi a vândut tot ce avea și a cumpărat țarina aceea. Comportare necinstită. Corect era să-i spună stăpânului: „Doamne, ai o comoară în țarină!” Dar el a păstrat secretul pentru el și a cumpărat țarina, nu de dragul țarinii, ci al comorii ascunse, de care nu i-a spus nimic posesorului ei. Aceasta era învățătura pe care dorea Isus să le-o dea oamenilor? Să acționeze subtil? Hotărât că nu!

Parabola năvodului

Peștii puși în vase își încheiau astfel existența. Ei erau peștii buni. Peștii aruncați înapoi în mare erau peștii răi. Ferice de ei, ei se simțeau mai bine decât cei care au trecut examenul.

Așa cum oricine înțelege, nu aceste idei a vrut Isus să le scoată în evidență, ci altele. La prima învățătura a fost că descoperitorul comorii vinde absolut totul ca să o obțină. Aplicația: pentru comoara supremă, Hristos și împărăția Sa, trebuie să renunțăm la orice, așa cum a zis El: „Oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:33). La parabola despre năvod, ideea este selecția, arătată în Matei 13:49: „Tot așa va fi și la sfârșitul veacului. Îngerii vor ieși, îi vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.”

Rugăciunea pentru călăuzirea Duhului Sfânt și studiul intens ne ajută să înțelegem Scripturile. Pentru că se cere înțelepciune venită de sus. Dă-ne, Doamne, această înțelepciune azi și mereu! Amin! ■

**ÎNTELEGÂND
CUVANTUL
STEFAN
RADU**

**LA „FRONTIERA VEȘNICIEI”
PRESUPUNE O TRANS-
FORMARE PROFUNDĂ,
DE NATURĂ SĂ JUSTIFICE
STATUTUL DE OAMENI
DUHOVNICEȘTI.**

MESAGERI SURPRIZĂ

De ceva vreme, situația globală se înrăutățește accentuat, întărind un paradox: cu cât ne dezvoltăm economic și social, riscurile de securitate cresc punând viața și societatea în pericol. Fiecare perioadă istorică și-a avut pericolele ei.

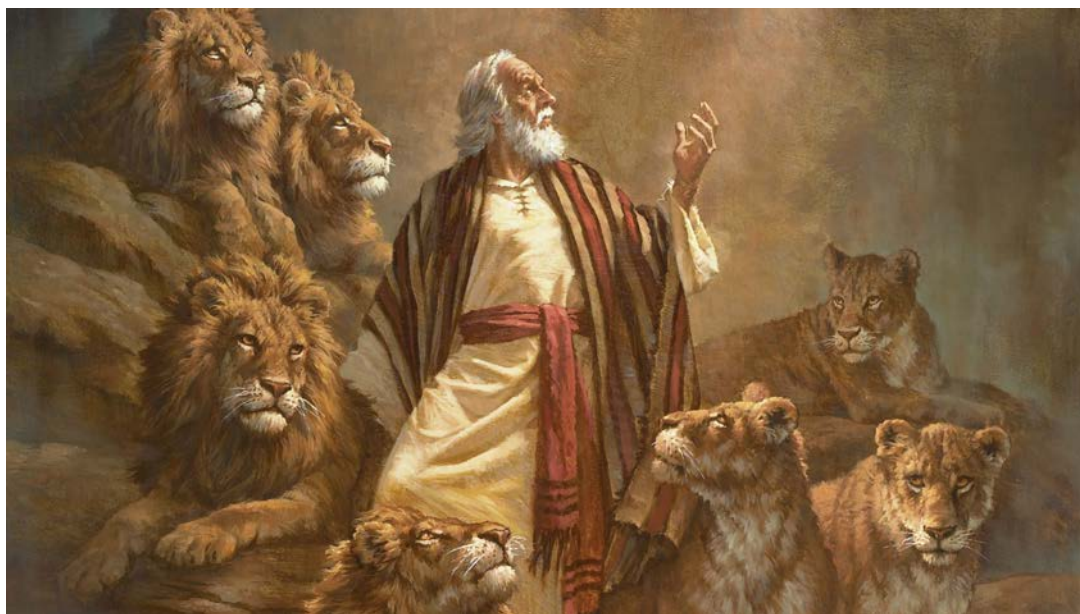
Astăzi, când ar trebui să vorbim despre riscurile inteligenței artificiale, ale nanotehnologiei, biotehnologiei și alte provocări inedite, ne simțim nevoiți să abordăm o problemă pe care o considerăm aparținând epocilor trecute. Tot mai multe știri vorbesc de oameni atacați de urși sau de alte animale, știri care ne amintesc de perioade apuse.

O tragedie întâmplată pe un traseu montan stârnește un val de reacții emoționale. O tânără este sfâșiată de un urs în timp ce parcurgea un traseu montan, stârnind un val de reacții virulente. Un fapt e clar: viața în sălbăcie e periculoasă. Imaginea muntelui salvator care ne apără de pericolele civilizației se poate face țandări într-un episod. Fuga la munți e un subiect actual, însă realizarea ei presupune o austeritate și o condiție fizică și psihică pe care puțini o au. Mulți dintre noi am crescut cu sintagma „fugii la munți” ca etapă finală în planul mântuirii. Dar câți din cei care speră să aibă șansa de a fugi fac măcar drumeții periodic să vadă efortul necesar, ca să nu mai vorbim de pericolele multiple, cum ar fi animalele sălbatice.

În Vechiul Testament, fiarele câmpului erau prezentate ca fiind un mod de a pedepsi derapajele morale ale oamenilor. Alături de foamete, război și boli, animalele sălbatice puteau deveni uneori agenți ai pedepsei Domnului. „Voi trimite împotriva voastră fiarele de pe câmp care vă vor lăsa fără copii, vă vor nimici vitele și vă vor împuțina; așa că vă vor rămâne drumurile pustii” (Leviticul 26:22).

Din Geneza 3 aflăm că un animal reușește să atace și să distrugă omul primordial înzestrat cu calități și puteri pe care acum doar dacă reușim să ni le imaginăm. Dacă discordia ar fi apărut după ce oamenii ar fi început să se înmulțească, ar fi fost de înțeles mai bine situația. Sau dacă un înger s-ar fi prezentat în fața Evei și i-ar fi propus un plan de ispitire, ar fi fost interesant. Deși chiar dacă „un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o evanghelie deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Galateni 1:8). Dar faptul că un animal reușește să convingă un om să acționeze în mod contrar conștiinței sale este un mister nedeslușit încă. Rezultatul este o inversare a rolurilor în lume, omul își pierde statutul de stăpân, căzând pe o poziție de risc și vulnerabilitate în relație cu mediul creat, inclusiv cu animalele din jurul său.

FAPTUL CĂ UN ANIMAL REUȘEȘTE SĂ CONVINĂ UN OM SĂ ACȚIONEZE CONTRAR CONȘTIINȚEI ESTE UN MISTER NEDESLUȘIT ÎNCĂ. REZULTATUL ESTE O INVERSARE A ROLURILOR, OMUL ÎȘI PIERDE STATUTUL DE STĂPÂN.

Testul curajului

„Daniel în groapa leilor” este una dintre cele mai îndrăgite povestiri despre puterea integrității. Cu finalul relatării cunoscut, nu mai încercăm să surprindem spaima unui condamnat care urma să fie aruncat între fiare antrenate să sfâșie. Faptul că Daniel iese teafăr din acea experiență traumatizantă arată că regnul animal este sub controlul Domnului și că relația dintre om și fiare poate fi restabilită ca la început, când omul era stăpân pe întreaga creație.

Dar mai arată și că războiul dintre om și animal nu s-a încheiat. Arenele romane aveau să găzduiască spectacole sângeroase cu gladiatori și fiare. În timpul persecuțiilor romane, gladiatorii erau înlocuiți de creștini care trebuiau să înfrunte ferocitatea animalelor fioroase în fața tribunelor arhipline.

Agentul surpriză

„Dar iată că un om al lui Dumnezeu a venit din Iuda la Betel, trimis de cuvântul Domnului” (1 Împărați 13:1).

Mesagerul avea interdicție de a mânca sau a bea ceva în locul acela. Fiind ademenit și păcălit de un profet bătrân, ajunge să încalce porunca primită și să mănânce împreună. Pe drumul de întoarcere, îl întâlnește un leu, care îl ucide. Când profetul află de tragedia produsă, se deplasează la locul indicat, unde „a găsit trupul întins în drum și măgarul și leul stând lângă trup. Leul nu mănca trupul și nu sfâșiasc pe măgar” (1 Împărați 13:28). Acest fapt arată caracterul supranatural al întâmplării. Omul lui Dumnezeu a păcătuțit mâncând, leul ascultă de porunca Domnului și nu mănâncă. Leul devine un agent surprinzător al planului lui Dumnezeu. Când ultimul om își pierde calea, Domnul poate folosi animale, chiar sălbatice, pentru a lucra prin ele.

În urma acestor întâmplări, nu apare vreo reformă, nici din partea regelui, nici din casta profeților sau a preoților, iar păcatul lui Ieroboam devine marca nelegiuirii, astfel că, în timp, Regatul din nord ajunge sub stăpânire asiriană. Politica asirienilor era de a face deportări pentru a preîntâmpina revoltele și a asigura stabilitatea zonei. Așa apare regiunea Samaria, unde din nou apar leii, care execută la scară mult mai mare, ceea ce făcuse și în cazul omului lui Dumnezeu din vremea lui Ieroboam. „Neamurile pe care le-ai strămutat și le-ai așezat în cetățile Samariei nu cunosc felul în care să slujească Dumnezeului țării, și El a trimis împotriva lor niște lei care le omoa-

ră, pentru că nu cunosc felul în care trebuie să slujească Dumnezeului țării” (2 Împărați 17:26).

La începutul secolului XX, într-un sat din India trăia un tigrul care teroriza comunitatea. Tigru stătea la pândă ziua și urmărea oamenii. Alegea un om pe care să-l mănânce și îl urmărea să vadă unde locuiește. Apoi, seara sau noaptea, ataca locuința aceea și îl sfâșia pe cel ales. Deși toți oamenii se baricadau pentru că nu știau cine este următorul pe listă, aproape de fiecare dată se termina tragic.

Astfel de comportamente bizare arată ca animalele sunt în stare să acționeze în afara cadrului natural.

Proba pentru slujire

David își face apariția într-un moment esențial pentru poporul său. Războiul cu filistenii punea în pericol stăruțitatea evreilor. Iar un soldat care să îl înfrunte pe Goliat nu se găsea. David se oferă să lupte cu orice preț. Doar că în joc era întregul popor, nu doar el. Ca să îl convingă pe Saul că nu este sub imperiul unui entuziasm de adolescent și că e cu picioarele pe pământ, relatează modul în care a dovedit calități de luptător și lider. Lupta cu animalele sălbatice l-a pregătit să poată face față unor conflicte armate serioase.

Cazul lui David ne amintește de Alexandru cel Mare, care reușește să se impună ca o personalitate unică în istorie. Filip, tatăl lui, a reușit să se impună în peninsula Greciei și spera să formeze o alianță a cetăților într-o confederație. Nu a reușit să-și vadă visul împlinit, dar fiul său, Alexandru, a prins ideea. Înainte să urce pe scena istoriei ca un mare lider militar, a trebuit să urce pe șaua unui cal greu de astâmpărat. Nimeni nu reușea să strunească animalul, însă Alexandru a observat că umbra este ceea ce-l sperie pe cal. Astfel a reușit să supună calul tatălui său, care a înțeles că fiul său va supune lumea întreagă. Cine reușește să controleze regnul animal are mari șanse să controleze și oamenii.

Începutul Evangheliei

Marcu prezintă un fapt inedit privind începutul lucrării Domnului. Spre deosebire de ceilalți evangheliști, Marcu relatează că Domnul „stătea împreună cu fiarele sălbatice și-I slujeau îngerii” (Marcu 1:13).

**CONȘTIENTIZAREA
RISCURILOR
MUGUREL
ASAFTEL**

**NU ESTE AICI UN MESAJ
PROFETIC MULT MAI
PROFUND CARE FACE TRI-
MITERE LA O ALTĂ MÂNĂ
NEVĂZUTĂ A SUVERANULUI
CARE CONDUCE TOTUL.**

Alte amănunte nu știm despre acest aspect. Dar, având baza scripturistică a Vechiului Testament, înțelegem că viața Mântuitorului era în pericol în mijlocul acelor animale sălbatice. Dacă adăugăm și postul prelungit de patruzeci de zile, când vitalitatea scade sub pragul subzistenței, putem înțelege că animalele sălbatice erau mai mult decât un decor zoo. Dacă fiarele sălbatice i-au recunoscut puterea, înseamnă că Domnul Isus este noul Adam, care stăpânea animalele. Mai mult, pare că Domnul să fi fost mai bine cunoscut de necuvântătoare decât de oameni, așa cum relatează mai târziu unul din ucenici: „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:11). Într-un mod similar își începe Isaia cartea sa: „Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său, dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine” (Isaia 1:3).

**DINCOLO DE
EVENIMENTE
DUREROASE SAU
TRAGICE, PLANUL
CREATORULUI ESTE
SĂ RESTABILEASCĂ
LEGĂTURA DINTRE
OM ȘI LUMEA ANI-
MALĂ, ȘI DINTRE
DIFERITELE CREA-
TURI, INDIFFERENT
DE CALITĂȚILE LOR.**

Un pericol neașteptat

Un fapt cu totul surprinzător avea să se întâmple foarte aproape de zilele noastre, în urma unei călătorii de cercetare realizată de Darwin în diferite zone, dar șocul se va produce în America de Sud, în special în Insulele Galapagos. America fusese descoperită și apoi cucerită de europeni. Tot în America se va naște și teoria care zguduie din temelii întreaga concepție despre viață și natură. Pe lângă faptul că animalele se adaptează la mediul în care trăiesc, ceea ce a constituit piatra de temelie a gândirii sale a fost ferocitatea și cruzimea animalelor. Acest fapt contrastează cu ideile biblice ale unui univers organizat și ținut sub control de pronia divină.

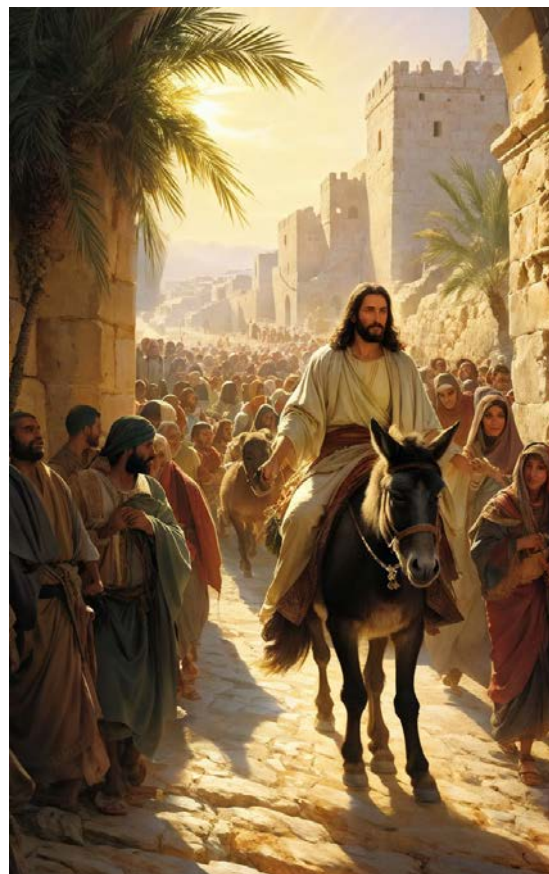
Darwin, asemenea Mântuitorului, petrece un timp special cu fiarele. Fiecare va aborda domeniul în felul său specific. Asemenea lui Adam, Darwin interacționează cu ele. Observațiile sale sunt interesante și vor marca o schimbare inimaginabilă în gândirea oamenilor. Realitatea din natură nu se potrivește cu descrierea Creatorului. În felul acesta, Dumnezeu este scos din ecuația creației, încercând să păstreze legile naturale care au guvernat procesul de formare și modelare evolutivă a vietăților de pe pământ. Evoluționismul va sta la baza filozofiei, psihologiei, medicinei, economiei, sociologiei, politicii și religiei secolului care a urmat. O schimbare seismică în gândirea umană, pornind de la niște observații asupra regnului animal, fapt care ne duce cu gândul mai degrabă la o intervenție supranaturală, care ține de religie, asupra minții lui Darwin, similară celei desfășurate asupra Evei în Eden, decât la o abor-

dare de natură științifică. Nimeni nu a observat o schimbare evolutivă la nivelul unei specii, deși multă lume crede asta. Dar toată lumea observă suferința provocată de animale și de oameni.

Dincolo de pericolele reale și contingente reprezentate de animale, modul în care privim tabloul naturii, în special în lumea animală, ne modelează credința și concepția despre Dumnezeu. Așa cum mieii erau mesagerii iertării și simbolizau transferul harului spre păcătos în actul liturgic de la sanctuar, animalele sălbatice pot fi mesagerii răzbunării divine, îndeplinind sentințele Sale.

Dincolo de evenimente dureroase sau tragice, planul Creatorului este să restabilească legătura dintre om și lumea animală, și dintre diferitele creaturi, indiferent de calitățile cu care sunt înzestrate. „Lupul și mielul vor paște împreună, leul va mânca paie ca boul, și șarpele se va hrăni cu țărăni. Niciun rău, nicio vătămare nu se va face pe tot muntele Meu cel sfânt, zice Domnul” (Isaia 65:25). ■

Mugurel Asaftei, secretar, Conferința Moldova

BISERICA: ORGANIZARE ȘI MISIUNE (I)

Biserica este mai mult decât un spațiu de socializare, de cultură și de suport social-economic, mai mult decât locul pe care-l vizităm săptămânal pentru consolare, pentru trezire sau adormire de conștiință, sau pentru o masă de părtășie sănătoasă. Dar indiferent cum am concepe biserica, ea nu se poate desfășura fără ordine și organizare. Chiar și pentru un picnic la iarbă verde, Isus a trebuit să organizeze miile de ascultători, o organizare fără de care cei doisprezece, deocamdată diaconi, nu și-ar fi putut îndeplini sarcina (Marcu 6:39-40; Luca 9:14).

Domnul Isus este cel care a întemeiat și organizat misiunea Împărăției cerului. Cât timp urmașii lui Isus erau puțini, nu era nevoie de o structură complexă. Mulțimi de curioși Îl căutau pentru diverse motive. Veneau și plecau. Curioșii și beneficiarii ingrați au fost printre primii care L-au părăsit pe Isus când le-a oferit hrana jertfei Lui mântuitoare, în locul așteptatului banchet imperial al lui Mesia.

Unii dintre adepți însă erau adevărați prieteni ai lui Isus. Ei Îl găzduiau adesea pe Învățător, împreună cu toată clasa Lui. Nu aveau în mod oficial „funcția” sau „oficiul” acesta de părinți sau sponsori, ci aveau un *dar* al Duhului, care venea din inimă.

Daruri și slujbe

Darurile slujirii lui Dumnezeu vin direct de la Duhul Sfânt – prin sfințirea inimii și a talentelor naturale, sau prin înzestrarea supranaturală cu capacități noi. Nu vom confunda slujbele cu darurile; nici organizația cu voia Duhului. Dar dacă așteptăm o eficiență maximă a organizației, dacă vrem ca darurile lui Dumnezeu să nu fie irosite, sau puse mai prejos decât oficiile, atunci darurile și slujbele trebuie să se potrivească precum mâna și mânușa.

Domnul Isus i-a lăsat bisericii autoritatea de a se organiza după principiile cerului și potrivit cu nevoile câmpului misionar, sub călăuzirea Duhului Sfânt, care le fusese promis.¹ Dar El a dat și daruri bisericii. După ce Isus a chemat și educat cu prioritate *apostoli*, Isus a promis că va trimite

în lume nu doar *apostoli* (Luca 11:49), ci și *profeți*, ba chiar *înțelepți* și *cărturari* (Matei 23:34). Chiar dacă, de-a lungul timpului, aveau să apară și *falși apostoli*,² *falși profeți*³ și *falși cărturari* (cf. Ieremia 8:8) și *falși învățători*⁴, promisiunea lui Isus s-a împlinit prin biserică și nu doar pentru o singură generație.

Cărturarii, învățații și învățătorii

Cărturar⁵ însemna pe vremea aceea un om de litere, un profesionist în citit și scris, în conservarea și copierea documentelor (scrib, sau gramatic), precum și în difuzarea și explicarea sau interpretarea lor. Întrucât cărturarii evrei se ocupau în principal cu Sfânta Scriptură, Noul Testament (NT) îi mai numește și „învățători ai Legii” adică ai Torei, sau ai Bibliei.⁶ Prin urmare, denumirea acoperea o gamă foarte largă de profesioniști actuali ai literelor și ai cuvântului, de la autori, traducători, redactori și bibliotecari până la filologi, teologi, învățători/profesorii și predicatorii ai Evangheliei.

Isus nu a blamat profesia de cărturar. Despre unii dintre ei a recunoscut că sunt aproape de Împărăția cerului (Marcu 12:34). El a rostit vauri asupra acelor cărturari care așezau autoritățile omenești, cu opiniile și tradițiile lor, mai presus de Cuvânt și erau orbi față de profețiile care se împlineau în Mesia Isus. Dar, în ciuda erorilor lor și a faptelor nedemne ale multora din ei, Isus a respectat profesia și poziția cărturarilor:

„Cărturarii și fariseii stau pe scaunul lui Moise. Prin urmare, tot ce vă spun ei să faceți și să păziți, păziți-le și faceți-le...” (Matei 23:3a).

Înțelept (gr. *sophós*) era numit un om care excela în înzestrarea intelectuală, sau în iscusință artistică și tehnică, sau în profunzime spiritual-morală. Calitatea de înțelept (învățat) era asociată adesea cu profesia de cărturar și învățător al Scripturii, așa cum a sugerat și Isus⁷ și cum sugerează, de asemenea, lista de daruri alcătuită de Pavel, unde pe locul al treilea avem învățători, evangheliști (predicatorii) și păstori (1 Corin-

ARHITECTURĂ
DIVINĂ
FLORIN
LAIU

DAR INDIFFERENT CUM
AM CONCEPE NOI
BISERICA, EA NU SE
POATE DESFĂȘURA
FĂRĂ ORDINE ȘI
ORGANIZARE. CHIAR
ȘI PENTRU UN PICNIC
LA IARBĂ VERDE,
ISUS A TREBUIT SĂ
ORGANIZEZE MIILE
DE ASCULTĂTORI.

teni 12:28-29; Efeseni 4:11). Aceste daruri sunt menționate toate pe locul al treilea, deoarece sunt atribuite ale aceleiași categorii de slujbe, pe care astăzi o numim cu termenul general de pastor, sau predicator al Evangheliei, cu diverse specializări, potrivit cu darul.

Oficiul pastoral

În prima biserică, pastorul era numit *presbyteros* (senior, mai mare) din punct de vedere al demnității, sau *episkopos* (supraveghetor, păstor) din punct de vedere al funcției de răspundere.⁸ Întrucât semnificațiile acestor denumiri s-au schimbat de multă vreme în biserică istorică, iar denumirile vechi ar fi derutante astăzi, nu le mai folosim. În limba română folosim termenul de prezbiter, dar nu cu sensul antic sau calvinist de „pastor”, nici cu sensul ortodoxo-catolic de „preot”, ci cu sensul de conducător de comunitate locală, care este un slujitor voluntar. Prin urmare, termenul este anacronic.

Numele de *presbyteros* (senior, eng. *elder*) provine din organizația sinagogală și sinedriala a iudeilor⁹ și era dat în mod obișnuit pastorilor (episcopilor), consilierilor din anturajul lui Iacov

de la Ierusalim, care formau „senatul” bisericii – sfatul seniorilor. Aceștia aveau fie atribuții pastorale în Ierusalim și Iudeea, fie atribuții specifice conducerii bisericii¹⁰ sau și una, și alta.¹¹

Episcopii (pastorii) erau conducătorii comunităților creștine locale (Filipeni 1:1) și soli ai lui Dumnezeu pentru biserici (Apocalipsa 1:20). Existau mai multe *ekklesii* (adunări) modeste într-o cetate, în case particulare. Foarte probabil, chiar acești prezbiteri-episcopi au fost inițial gazdele „bisericilor”.¹² Fiecare adunare era condusă de un prezbiter (episcop, pastor), de aceea existau mai mulți prezbiteri într-o cetate (Faptele 14:23). Dar adesea numele de *ekklesia* se dădea întregii comunități creștine din cetate¹³. Sfatul tuturor prezbiterilor din cetate se numea *presbytérion* (prezbiteriu, colegiul seniorilor), ca și sinedriul iudeilor.¹⁴ Rolul prezbiterilor era pastoral și este descris la fel ca acela al episcopilor, de vreme ce sunt denumiri ale aceleiași slujbe.

Prezbiterii îi „hirotoneau” pe alții, adică îi dedica slujirii bisericii, prin rugăciune și prin gestul simbolic al punerii mâinilor (1 Timotei 4:14); prezidau adunările, predicau și învățau (1 Timotei 5:17), erau chemați de bolnavi pentru ungere,

ESTE EVIDENT CĂ EXISTAU MAI MULTE EKKLESII (ADUNĂRI) MODESTE ÎNTR-O CETATE, ÎN CASE PARTICULARE. FOARTE PROBABIL, CHIAR ACEȘTI PREZBITERI-EPISCOPI AU FOST INIȚIAL GAZDELE „BISERICILOR”.

rugăciune și consiliere spirituală (Iacov 5:14-16); păstoreau biserica în calitate de episcopi ce erau (1 Petru 5:1-2); erau salariați din fondurile bisericii, care erau administrate de un coleg episcop;¹⁵ și, întrucât specificul muncii lor îi făcea vulnerabili, nu se acceptau acuzații fără mărturii legale suficiente împotriva lor (1 Timotei 5:19-20).

Rolul episcopului¹⁶ era acela de a-i păstori pe credincioși, ferindu-i de rătăcirii (Faptele 20:28-29). De aceea, dincolo de faptul că episcopul trebuia să fie un creștin exemplar, mai trebuia să fie și un cărturar, adică un om învățat, un om al cărții. După normele timpului, trebuia să știe să citească public fluent, să fie un bun cercetător al Scripturii, un bun învățător (catehet) și apărător al credinței (apologet), un „părinte” (educator al bisericii)¹⁷ și un consilier spiritual – după modelul episcopal al lui Isus (1 Petru 2:25).

Acești prezbiteri-episcopi, sau cel puțin unii dintre ei, erau numiți și *conducători* (gr. *ēgoumenos*), o denumire folosită probabil pentru episcopii de la orice nivel (Evrei 13:7,17,24).

Termenul de *poimēn* (păstor) era folosit de greci și cu sensul de *lider*, *șef*, *rege* etc., ca în tot Orientul, inclusiv la evrei.¹⁸ Acest titlu simbolic se aplică la Isus, precum și la toți trimișii Lui loiali, care Îi urmează exemplul.¹⁹ NT dă acest titlu învățătorilor bisericii (Efeseni 4:11; 1 Petru 2:25), precum și apostolilor (Ioan 21:15-17).

Darul de a fi dascăl sau învățător al bisericii era în același timp și o slujbă. Dar, ca și în cazul slujbei de predicator sau evanghelist, învățătorul bisericii era de obicei episcopul (1 Timotei 3:2). Cele trei sarcini ale episcopului erau: evanghelizarea, păstoria și învățătura (Efeseni 4:11).

Dacă slujba pastorală de învățător apare ultima în oficiul pastoral, nu înseamnă că este lipsită de importanță. În păstoria bisericii, învățătura joacă un rol esențial. Isus, care este „Apostolul... mărturisirii noastre” (Evrei 3:1), marele predicator al Evangheliei (Matei 4:23; Marcu 1:14; Luca 8:1; 20:1), „Păstorul și Episcopul sufletelor” (1 Petru 2:25), este și „Învățătorul venit de la Dumnezeu” (Ioan 3:2; 13:13-14), „Învățătorul” prin excelență. Chiar și adversarii Lui L-au recunoscut ca atare (Marcu 12:19), iar lumea I se adresa ca unui învățător: *Rabbi* sau *Rabbūnī* (Maestre! Domnul meu!),²⁰ deși se știa că nu frecventase nici școala primară, cu atât mai puțin cursuri rabbinice (Ioan 7:15).

Ucenicii lui Isus urmau să fie, asemenea Învățătorului: *înțelepți* (Romani 1:14; 1 Corinteni 6:5; Iacov 3:13,17; Daniel 12:3), *cărturari* (Matei 13:52; 23:34) și *învățători* (Matei 28:19-20; Evrei

5:12). Ca învățător al bisericii, episcopul se mai numește *catehet*, cei care iau învățătura se numeau *catehumeni*, iar instruirea credincioșilor în doctrina creștină se numește *cateheză*.²¹

Păstoria include așadar învățătura credincioșilor, adică instruirea lor în doctrinele Primului Testament și în cele transmise de apostoli, pe care Pavel le numea „învățătura sănătoasă”.²² Dar păstoria este mai mult decât învățare și mai presus de învățare; ea implică grija și răspunderea față de starea și soarta fiecărui suflet dat în grijă²³ și încurajarea de a-și folosi și dezvolta darurile date de Dumnezeu.

Altfel spus, păstoria atrage interesul și pasiunea adevăratului „episcop al sufletelor” (1 Petru 2:25), chiar mai mult decât amvonul. Amvonul de la care învăța episcopul se numea în primele secole *kathedra* (scaun de învățător), analogă cu „scaunul lui Moise” din sinagogă (Matei 23:2). De aici provine atât expresia „catedră episcopală”, cât și cuvântul *catedrală* (biserică mare, devenită „se-diu” episcopal).

Evangheliști

Potrivit limbajului NT, evanghelistul este un episcop (pastor) cu har și preocupări evanghelice. De altfel, ca episcop de episcopi în Efes, Timotei primește de la Pavel nu doar instrucțiuni administrative, pastorale, profetice și de apărare a credinței, ci și îndemnul de a face „lucrare de evanghelist” (2 Timotei 4:5). Evangheliștii sunt menționați înainte de păstori, așa cum păstoria sunt menționați înainte de învățători (Efeseni 4:11). Munca evanghelică trebuie să-l pasioneze pe episcop și mai mult decât pastorația. Isus este modelul tuturor predicatorilor Evangheliei (evangheliștilor).²⁴

Slujba de evanghelist sau de vestitor/predicator al Evangheliei era de fapt o sarcină a episcopului, adică a pastorului (2 Timotei 1:8; 4:5). Deși episcopul este *întâi-stătătorul* bisericii locale, el nu a fost proiectat să fie stătător.

Întrucât predicarea Evangheliei era prima sarcină a bisericii,²⁵ episcopul, ca și apostolul, era numit și *kéryx* (predicator, vestitor, crainic, herald), de unde predicarea se numea *kérygma* „proclamare”, „vestire”.²⁶ Evanghelizarea este înaintea păstoririi bisericii locale și a învățării celor care deja știu ceva. Rolul de învățător este în alte locuri subliniat (1 Timotei 5:17). În același timp însă, apostolii se plâneau că există mai mulți învățători decât adevărați „părinți” și evangheliști (1 Corinteni 4:15; Iacov 3:1).

DACĂ SLUJBA PASTORALĂ DE ÎNVĂȚĂTOR APARE ULTIMA ÎN OFICIUL PASTORAL, ACEST LUCRU NU ÎNSEAMNĂ CĂ ESTE LIPSITĂ DE IMPORTANȚĂ. ÎN PĂSTORIA BISERICII, ÎNVĂȚĂTURA JOACĂ UN ROL ESENȚIAL.

Deși slujba de evanghelist sau de vestitor/predicator al Evangheliei era prima sarcină a episcopului (2 Timotei 1:8; 4:5), se întâmpla ca un diacon, care își făcuse bine acea lucrare mai modestă de slujire, să se califice pentru o slujire mai înaltă, așa cum Ștefan și Filip s-au remarcat în apărarea și promovarea Evangheliei.²⁷ Diaconii erau ajutoarele episcopului în prima biserică și nu ne mirăm că acolo unde episcopul, prin exemplu și încurajare, dovedea că are suflet de evanghelist, diaconii lui căutau să se autodepășească.

Existau și laici care predicau Evanghelia (Faptele 11:20; Filipeni 1:7,27), iar cei care se dedicau total acestei lucrări erau confirmați și susținuți de biserică, asemenea celorlalți pastori (1 Corinteni 9:14). Chiar și unele femei erau asociate în lucrarea de evanghelizare, în măsura în care permitea societatea acelor timpuri, pline de sfinte prejudecăți: ca grup de suport (Filipeni 4:3) sau ca soții de predicatori.²⁸

Domnul Hristos și-a încurajat ucenicii (viitorii apostoli) să se roage ca Dumnezeu să trimită mai mulți „secerători” la secerișul tot mai mare al Evangheliei. Cum s-ar fi putut împlini altfel făgăduința lui Isus că El Se va întoarce, în sfârșit, în aceeași generație (Matei 16:27-28; 24:34), când „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi predicată în toată lumea, ca mărturie la toate popoarele” (Matei 24:14). Cum s-ar putea grăbi altfel venirea zilei Domnului (2 Petru 3:12)?

„ÎNTÂI APOSTOLI” – Partea a II-a

Ierarhie de daruri și slujbe

Am urmărit în numărul anterior al revistei organizarea bisericii apostolice orientată spre misiune. În timp ce egalitatea umană și frățească este esențială în biserică, este evident că daruri-

le și slujbele nu sunt toate egale ca importanță. Biblia indică o ierarhie a darurilor, o ierarhie a importanței anumitor slujbe în biserică: *întâi, al doilea, al treilea* (1 Corinteni 12:28-29; Efeseni 4:11).

De exemplu, darul profetiei este superior celor mai multe daruri/carisme (1 Corinteni 12:31; 14:1), iar slujba Evangheliei și pregătirea spirituală pentru aceasta erau mai importante decât diaconia (slujirea nevoilor social-economice: Faptele 6:2). Potrivit inspirației date apostolului Pavel, ordinea importanței darurilor (și implicit a slujbelor) în biserică este după cum reiese din următorul tabel (urmăriți textele menționate): *întâi*, apostoli; *al doilea*, profeti; *al treilea*, evangheliști-pastori-învățători.

Darurile și serviciile secundare

Pentru a încheia cu principalele daruri date bisericii, vom discuta mai întâi unele daruri secundare. Pe lângă darurile din 1 Corinteni 12:28, apostolul menționează și altele în v. 8-10, fără a le ordona ierarhic, pentru că ele sunt necesare la orice nivel de slujire, cu prioritate păstorilor care conduc și învață biserică: darul înțelepciunii²⁹, darul cunoștinței³⁰, darul credinței³¹, deosebirea spiritelor (cf. 1 Ioan 4:1-8). Acestea ar trebui cultivate de orice credincios, dar nu toți le au în aceeași măsură. Ele sunt asociate darului vorbirii și sunt cu prioritate necesare în primul eșalon al serviciilor și darurilor în biserică.

Acolo unde se menționează serviciile de cult, sunt implicate unele daruri asociate predicării Cuvântului, cum ar fi darul vorbirii (elocvența) sau al povestirii (Faptele 18:24; 2 Corinteni 11:6). Între manifestările unor daruri naturale și culturale, care pot fi puse în slujba misiunii, în cult și în promovarea misiunii, sunt și artele. Muzica

ÎN TIMP CE EGALITATEA UMANĂ ȘI FRĂȚEASCĂ ESTE ESENȚIALĂ ÎN BISERICĂ, ESTE EVIDENT CĂ DARURILE ȘI SLUJBELE NU SUNT TOATE EGALE CA IMPORTANȚĂ. BIBLIA INDICĂ O ANUMITĂ IERARHIE A DARURILOR.

	1 Corinteni 12:28	1 Corinteni 12:29-30	Efeseni 2.20; 3:5; 4:11-15; Apocalipsa 18:20
Daruri și servicii primordiale			
1	apostoli (lideri misionari)	apostoli	apostoli (la „temelie”)
2	profeți	profeți	profeți (la „temelie”)
3	învățători (dascăli, cateheți)	învățători	evangheliști (predicatori sau învățători ai Evangheliei) și păstori
Daruri și servicii secundare			
4	făcători de minuni (taumaturgi)	făcători de minuni	–
5	vindecători	vindecători	–
6	ajutători (dascăli, cateheți)	–	–
7	conducători, consilieri	–	–
8	poligloți	poligloți și traducători	–

creștină, vocală și instrumentală, precum și poezia își au locul lor³², deși unele biserici au redus totul la incantații mistice.

Termenul grecesc *psalmós* denumește un cântec acompaniat cu lira, cu harpa sau cu alt instrument cu corzi. Este greșită atitudinea unor biserici, tradiționale sau moderne, care resping folosirea instrumentelor în cult. Chiar și viziunile despre liturgica cerească includ instrumente cu corzi („alăuta” = cithara, lira cu șapte corzi: Apocalipsa 5:8; 14:2; 15:2), iar cântările Psaltirii menționează tot felul de instrumente care se alăturau cântului liric sau responsorial și „strigăturilor” populare de slavă – corzi, suflători și percuție (2 Samuel 6:5; Psalmii 150:3-5).³³

Pavel menționează diverse instrumente într-un context în care vorbește despre ordinea în serviciul de cult: 1 Corinteni 14:7-9. Pentru ca serviciul să fie o laudă pentru Dumnezeu, Pavel arată că este necesar să cântăm cu inima și cu mintea (1 Corinteni 14:15-17), nu doar cu vocea și cu instrumentele, și să avem o rostire clară, pentru a înțelege mesajul distinct al cuvintelor.

Lista darurilor și a serviciilor în biserica nou-testamentară nu este exhaustivă sau restrictivă³⁴, nici tiparul care trebuie imitat mecanic astăzi. Totuși, această schemă a ierarhiei darurilor și funcțiilor este foarte instructivă și esențială pentru a înțelege voia lui Dumnezeu în mersul bisericii, ordinea apostolică, principiile de organizare eficientă, în acord cu declarația de misiune și cu scopul existenței bisericii.

Unele slujbe presupuneau daruri superioare sau chiar mai multe daruri. Altele presupuneau daruri spectaculoase (minuni, vindecări, vorbire în limbi) pe care astăzi, fiind atât de rare, este greu să le numim inferioare. Totuși, în organizația primei biserici, apostolia, profeția și pastorația evanghelică erau puse în primul eșalon („întâi”), iar toate celelalte, chiar și minunile spectaculoase, erau situate *după* acestea („apoi”: 1 Corinteni 12:28). Prezența aceleiași ierarhii în trei versete diferite, după cum ilustrează tabelul...

Al doilea, profeții

Profetismul este un dar special al Duhului Sfânt, dat pentru zidirea bisericii³⁵ și supus instrucțiunilor apostolice.³⁶ Puteau fi profeți inclusiv persoane fără vreo funcție proeminentă în biserică, deși, adesea, profeții erau și apostoli sau evangheliști, învățători, diaconi.³⁷ Dar, indiferent de funcția principală pe care o avea un profet în biserică, darul profeției îi conferea o autoritate

aparte, care, împreună cu apostolia, stătea la temelia structurii bisericii.³⁸

Profetismul era un dar și un serviciu public, unde societatea greco-romană accepta și femeile, probabil cu prioritate, în ciuda faptului că nu li se permiteau roluri publice obișnuite, de învățător, orator, lider etc., iar cea mai mare virtute apreciată la femei și copii era *sôphrosynê* („cumințenia”)³⁹ sau, mai precis: taci și faci – adică, taci și înghite. Există însă și o ocupație feminină publică unanim acceptată: profeția. Faimosul oracol păgân de la Delfi, unde se ducea lumea să primească descoperiri de la zei, era de fapt o femeie, numită Pythia.⁴⁰ Biserica era cu atât mai dispusă să accepte acest rol pentru femeie, prin faptul că profeția era privită ca fiind vocea lui Dumnezeu și existau deja precedente biblice proeminente (Judecători 4:4; 2 Cronici 34:22).

Glasul profetic în biserică a continuat cel puțin până în secolul al II-lea, când, pe de o parte, darul acesta s-a discreditat prin înmulțirea falșilor profeți și profetese⁴¹ și, pe de altă parte, prin apariția și dezvoltarea episcopatului monarhic, care a descurajat orice altă autoritate.⁴² Se pare că Dumnezeu își retrace darurile care nu sunt prețuite.

Unii înțeleg termenul *prophētēs* în sensul mai larg, etimologic, de „purtător de cuvânt” (sol, predicator), referindu-se la orice interpret al oracolelor sacre. La greci, chiar și poeții erau considerați *profeți*, „entuziaști”, inspirați de zei (cf. Tit 1:12). Totuși, nu există o dovadă certă că Biblia ar denumi oficiul de „profet” atât de cuprinzător. Dar Biblia folosește alți termeni pentru predicare și interpretarea Scripturii. Autorii inspirați nu ar fi folosit termenul „profet” într-un mod atât de neglijent și de ambiguu, riscând o confuzie între autoritatea lui Dumnezeu cu autoritatea omenească.

Profeții și profetesele în Noul Testament au fost un dar spiritual superior acelaia de învățat și învățator, deoarece profeția este descoperirea lui Dumnezeu prin viziuni și vise și aduce soluții practice care nu pot fi găsite prin deschiderea Bibliei sau prin excelența intelectuală.

Descoperirea lui Agab că va urma o mare foamete în imperiu, cu toate implicațiile practice care decurg de aici, nu putea veni prin autoritatea specifică a tuturor cărturarilor, evangheliștilor și învățătorilor. Dar chiar și darul profeției era orientat spre încurajarea misiunii Evangheliei. Fiicele lui Filip nu profeteau despre cine cu cine se va mărita, ci aveau alte griji. Poate chiar descoperirile lor l-au făcut evanghelist pe tatăl lor, diaconul Filip. De asemenea, profeții din Antiohia

LISTA DARURILOR ȘI A SERVICIILOR ÎN BISERICA NOU TESTAMENTARĂ NU ESTE NICIDE-CUM EXHAUSTIVĂ SAU RESTRICTIVĂ, NICI TIPARUL CARE TREBUIE IMITAT ABSOLUT MECANIC ÎN ZILELE NOASTRE.

ÎN AFARĂ DE COLEGIUL CELOR DOISPREZECE ȘI DE NUMĂRUL CELOR ȘAPTEZECI RÂNDUIȚI DIRECT DE ISUS, BISERICA PRIMARĂ A AVUT ÎNSĂ ȘI ALȚI APOSTOLI. DE EXEMPLU, MATIA L-A ÎNLOCUIT PE IUDA ISCARIOTEANUL.

aveau slujba de învățători (Faptele 13:1), dar erau preocupați permanent de misiunea Evangheliei (v. 2-4).

Mulți dintre apostoli, poate chiar toți, aveau darul profeției, ceea ce înseamnă că profeția este de asemenea în slujba misiunii. Mulți se întreabă dacă vor mai veni profeți după Ellen White. Din 1915 și până astăzi, timp de peste un secol, nu am avut niciun profet adevărat. Din acest punct de vedere, interpretarea pe care o dăm la Apocalipsa 12:17, aplicând-o la niște cărți, este valabilă în dreptul tuturor creștinilor, care au redus darul profetic la ceea ce s-a scris (Scriptura) și la generația apostolică.

Pe de o parte, putem spune că au existat permanent printre noi preținși profeți, pe care biserica, din fericire, nu i-a recunoscut. Pe de altă parte, profeții sunt menționați în timpul ultimei avertizări, împreună cu apostolii (Apocalipsa 11:18; 16:6; 18:20,24). Dar dacă este trist că nu mai avem darul profeției (sau poate nu mai avem nevoie de el!), ce putem spune despre darul și slujba apostoliei?

Apostolii

Apostolia era (este?) cel mai mare dar dat bisericii, de aceea nu este de mirare că apostolii aveau de drept în biserică cea mai mare autoritate. *Apóstolos* însemna *trimis*. Aveau de regulă mai multe daruri, cum ar fi spiritul profeției⁴³, darurile pastorale specifice (predicarea Evangheliei, învățarea, sfătuirea etc.), darul minunilor, al administrației, al conducerii, al limbilor străine etc.⁴⁴ Dar înainte de toate, ei erau pionieri misionari, deschizători de drumuri în zone albe. Apostolii aveau predicarea Evangheliei ca principala lor ocupație.⁴⁵

Așezarea apostoliei cu două trepte deasupra serviciului pastoral, ba chiar și deasupra darului profeției (1 Corinteni 12:28-29), subliniază rolul predominant misionar al organizației bisericii Domnului Hristos. Biserica era structurată astfel încât *maxima mobilitate misionară era în vârful piramidei administrative*. Biserica era întemeiată pe apostoli și profeți (Efeseni 2:20; 3:5; 4:11). Dar „întâi, apostoli”. Ei formează într-un sens special temelia bisericii. Ei au primit într-un sens special cheile Împărăției (Matei 16:18-19; 18:18), indiferent ce ar însemna aceasta.

Apostolii urmau să fie atât supraveghetori generali ai bisericii, la diferite niveluri, pastori îndrumători ai pastorilor, ai învățătorilor și evangheliștilor, cât și principalii misionari ai bisericii,

pionierii misiunii creștine (2 Corinteni 10:16; Galateni 2:8). După exemplul apostolic (misionar) al lui Isus (Evrei 3:1), ei nu aveau să fie ofițerii superiori protejați în spatele frontului, ci luptători de elită, eroi de linia întâi. În primele generații creștine nu se vorbea despre „sedii (scaune) apostolice”, ca în secolul al IV-lea, ci despre expediții misionare pe mare și pe uscat, însoțite de minuni reale și de „stigmat” apostolice reale.⁴⁶

Apostolul era un misionar deschizător de drumuri în misiunea internă sau în cea externă și pionier (întemeietor de biserici). Dar după înființarea unei comunități, apostolul nu o păstora direct, ci o organiza, „instalând” episcopi care să o păstorească. Aceștia, la rândul lor, nu urmau să fie atât de „instalați” încât să rămână locului pe viață. Apariția episcopatului monarhic, în generațiile de după apostoli, a adus și acest rău al „întronizării” și al sediului episcopal pe viață.

În afară de colegiul celor doisprezece și de numărul celor șaptezeci rânduiți direct de Isus, biserica primară a avut însă și alți apostoli. Matia l-a înlocuit pe Iuda Iscarioteanul, ceea ce arată că niciun „scaun apostolic” nu este etern (Matei 19:28). Iacov cel Drept, fratele Domnului, ales în fruntea bisericii în locul lui Petru (care, la rândul său, a luat locul lui Iacov Zebedei, cel decapitat), este numit apostol, deși nu fusese nici dintre cei doisprezece, nici dintre cei șaptezeci (Galateni 1:19; 1 Corinteni 15:7).

Sunt numiți, de asemenea, apostoli: Pavel și Barnaba (Faptele 14:4,14), Sila (Silvan), poate și Timotei, posibil și Apolo⁴⁷, precum și cuplul pastoral Andronic și Iunia (Romani 16:7). Dacă la sfârșitul primului secol se vorbește despre falși apostoli (Apocalipsa 2:2), înseamnă că și adevăratul apostolat continua să existe. Darul acesta este necesar până la desăvârșirea bisericii (Efeseni 4:11-15) și va exista în ultima confruntare a „rămășiței” bisericii cu „Babilonul” (Apocalipsa 18:20), ceea ce înseamnă că nu a fost conceput ca un dar exclusiv dat celor doisprezece.

Nu există o legătură strictă între o treaptă administrativă în fruntea bisericii primare și modul de manifestare al apostoliei. Iacov, fratele Domnului, care era în prima linie pe frontul din Iudea și primul reprezentant al bisericii, pare mai „sedentar” decât Petru, care era de asemenea în fruntea bisericii, dar în mișcare⁴⁸, ca și Ioan, care este asociat cu Petru în primele acțiuni misionare, iar la finele secolului îl găsim în exil, preocupat de soarta bisericii (Apocalipsa 1:9,11). Frații Domnului aveau și darul profeției și probabil au fost însărcinați să se ocupe în mod special

de credincioșii din Iudeea. Dar pe cei mai mulți apostoli îi găsim în mișcare.

Cele trei niveluri ale darurilor Duhului care au fost date bisericii nu sugerează că în biserică ar trebui să fie trei caste, sau trepte de demnitate ierarhică separate. Apostolii se considerau frați cu ceilalți creștini și colegi cu ceilalți pastori, purtând același titlu de demnitate pastorală: „prezbiterul” (1 Petru 5:1; 2 Ioan 1:1), adică seniorul, sau fratele mai-mare, cf. Luca 15:25 (gr. *presbýteros*).

Cei doisprezece au avut o apostolie unică, irepetabilă. Ei sunt cei care au umblat cu Isus, care au fost ucenicii Lui apropiați și martorii Lui de prim rang. Numele lor sunt scrise la temelia cetății cerești (Apocalipsa 21:14). În această calitate, precum și în virtutea descoperirilor care le-au fost date, învățătura lor a devenit normativă pentru întreaga biserică, chiar înainte de a apărea scrierile NT.⁴⁹ Dar în aceeași măsură sunt normative și scrierile celorlalți apostoli (Pavel, Silvan, 1 Tesaloniceni 1:1; 2 Tesaloniceni 1:1) și ale unor profeți care erau probabil numai prezbiteri (Iuda 1:1,3,17) sau numai evangheliști (Marcu, Luca), nefăcând parte dintre cei doisprezece.

O cale nespus mai bună

Motivul pentru care apostolia este așezată deasupra tuturor celorlalte daruri sau slujbe în biserică este ilustrat în 1 Corinteni 12:31; 13:1-13, unde dragostea este așezată mai presus de profetie, înțelepciune și cunoaștere, credință și speranță, mai presus de limbile străine și mai presus de orice diaconie și filantropie.

Pe lângă multe alte daruri, apostolul avea nevoie de un spirit de sacrificiu din dragoste, care depășește orice alt dar și orice altă experiență. Profetul și învățătorul bisericii întâmpinau mai puține adversități, dar provocările întâmpinate de un misionar nu puteau fi depășite decât prin motivația iubirii de suflete, care este un dar și o virtute mai mare decât orice talent, poziție oficiu și catedră.

De dragul Evangheliei, Pavel și Barnaba au renunțat chiar la dragostea omenească de care ar fi avut dreptul să se bucure, întemeindu-și familii (1 Corinteni 9:4-5). Uneori au renunțat și la suportul financiar al bisericii⁵⁰, de dragul menajării prejudecăților păgânilor, care credeau că apostolii predică pentru că din asta trăiesc. Pavel s-a dus la Ierusalim din dragoste pentru conaționali săi evrei, deși era avertizat că acolo va fi arestat și va avea de suferit.⁵¹

Toate darurile și slujbele au nevoie de iubirea curată care vine de la Duhul. Dar apostolia este o

slujbă a dragostei divine prin excelență. Este cea mai binecuvântată misiune, cea mai îndrăznețată manifestare a iubirii care urmează exemplul Domnului Hristos. Între misionar și sufletele căștigat se naște o legătură unică: „Chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, totuși nu aveți mai mulți părinți; pentru că eu v-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelie.” (1 Corinteni 4:15). De asemenea, între misionar și Maestrul său există o legătură pe care nici înțeleptul, nici făcătorul de minuni nu o poate atinge.

Încheiere

Avem multe daruri în biserică, slavă Domnului! Unele daruri se irosc în cursa generală după poziții „de succes”: mai sclipitoare, mai apreciate, mai sigure și mai puțin provocatoare. Altele apar și dispar odată cu cei care le-au primit. Dar este de ajuns o socoteală superficială, ca să observăm că mai toți am prefera un talent cât mai zgomotos și o slujire cât mai confortabilă și mai apreciată. Nimeni nu aleargă după exemplul lui Isus sau al lui Pavel. Și este de înțeles, ca să fim realiști. Dar ce facem cu rostul bisericii?

Avem mulți învățători, puțini evangheliști, deloc profeți. Dar apostoli? Unde ne sunt apostolii? Poate sunt acei misionari care și-au sacrificat confortul și s-au dus să predice Evanghelia prin țări străine, să sufere împreună cu băștinașii și să câștige suflete și să planteze biserici în „zone albe”? Poate sunt aceia care caută suflete de mântuit printre drogați și pușcăriași?

Uneori îmi vine greu să fac distincție între apostol și evanghelist. Dar indiferent pe ce poziție l-am identifica pe apostol, el este sigur un misionar, care nu este cel mai proeminent în biserică, cel mai apreciat, cel mai onorat, cel mai bine plătit. Nu este mai presus de episcopul învățător și mai presus de profet. Probabil că biserică va trebui să reinventeze darul apostoliei și să revizuiască darurile din cușorul episcopal, înainte de a-i convinge pe credincioși că, dincolo de ocupațiile lor, ar trebui să pornească la lucru. În luptele Domnului, ofițerii sunt în linia întâi. ■

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

PE LÂNGĂ MULTE ALTE DARURI, APOSTOLUL AVEA NEVOIE DE MOTIVAȚIA IUBIRII DE SUFLETE, DE UN SPIRIT DE SACRIFICIU DIN DRAGOSTE, CARE DEPĂȘEȘTE ORICE ALT DAR ȘI ORICE ALTĂ EXPERIENȚĂ.

CAREU DE CUVINTE

Alina Chirileanu,
director asistent în cadrul
Departamentului Copii,
Uniunea de Conferințe

Răspunde la enunțurile următoare pentru a putea rezolva rebusul:

1. Îmblânzitor de lei .
2. Locul unde a fost dus în robie.
3. Ce au cerut împăratului de mâncare (____ și ____)?
4. Câte zile au fost în probă cu mâncarea?
5. Ce nume a primit Daniel în robie?

A crossword puzzle grid with numbered clues. The grid consists of orange-outlined squares. The numbered squares are:

- 1:** 1 square
- 2:** 1 square
- 3:** 1 square
- 4:** 1 square
- 5:** 1 square

Additional letters in the grid include: Ș, I, R, A, T, A, S, L, C, E, Z, M, U, G, E, L, I, N, A, D, B, Z.

#opaginapezi

„O pagină pe zi” este un proiect prin care se propune citirea unei cărți într-o perioadă definită de timp. **Ediția a 4-a se desfășoară pe parcursul a 90 de zile, în perioada 15 septembrie – 13 decembrie 2024.** Cartea propusă pentru această ediție este *Galileeanul*, de Lucian Cristescu.

Participarea la acest proiect nu este condiționată de înscriere. Totuși, cei care doresc să participe la evaluările de la finalul fiecărui capitol și să beneficieze de bonusurile și de premiile oferite ca apreciere pentru consecvență trebuie să se înscrie în proiect completând formularul disponibil pe viatasianatate.ro/opaginapezi.

Conținutul cărții *Galileeanul* va fi pus la dispoziție pe aceeași pagină, viatasianatate.ro/opaginapezi, unde zilnic va fi afișat conținutul aferent fiecărei zile.

Tot pe [viatasianatate/opaginapezi](https://viatasianatate.ro/opaginapezi) pot fi consultate detalii suplimentare despre proiect, premiile oferite și regulamentul.

Te așteptăm în echipa celor care citesc consecvent!

Feedback de la participanții ediției a 3-a:

Așteptăm cu nerăbdare ediția următoare! Lăudabilă inițiativa. Mulțumim! Întrebările au solicitat maximă atenție, cât și citirea în detaliu a tuturor aspectelor capitolelor parcurse. Mulțumim Domnului pentru idee și celor care au pus-o în practică! La cât mai multe ediții!!! **Carmen Vasilescu**

A fost o experiență minunată în cadrul ediției organizate de Editura Viață și Sănătate, primind regulat formularele de evaluare, ceea ce a fost un bun stimulent pentru citit și studiat. Este o plăcere să citești împreună cu alți oameni prețioși care au valori creștine.

Un proiect minunat cu multiple beneficii pentru cititori. Mulțumesc echipei „O pagină pe zi” pentru tot efortul depus și implicarea în viețile noastre prin Cuvântul lui Dumnezeu. **Irinel Caraiman**

Studiul cărții *Viața lui Iisus* a fost un răspuns la rugăciune. Nu conțin să mulțumesc lui Dumnezeu. Mi-a schimbat viața. Am distribuit #opaginapezi la cel puțin 25 de cunoscuți, spunându-le despre bucuria fiecărei zile. Multe mulțumiri și mult spor mai departe! **Lavinia Prisăcaru**

